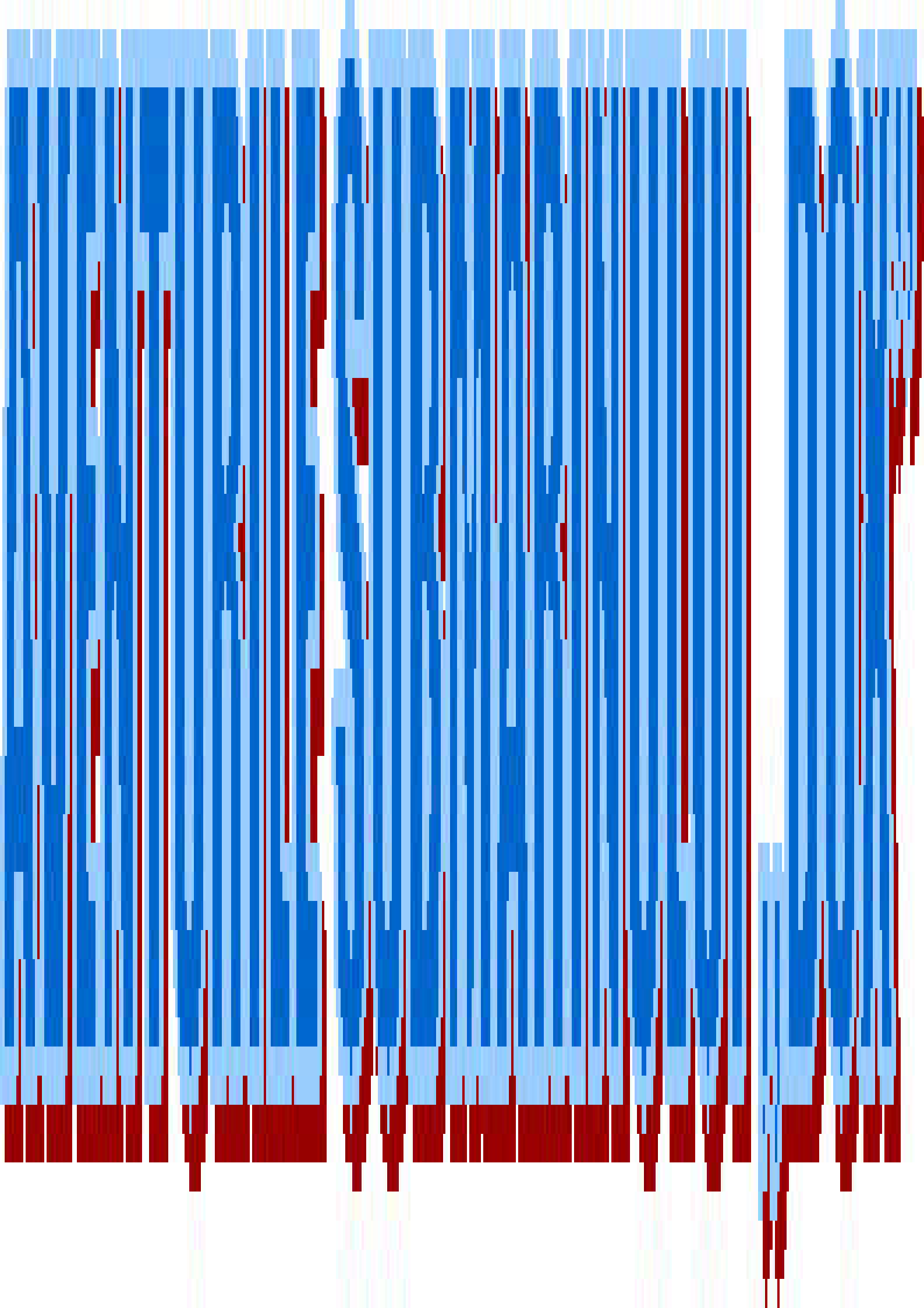

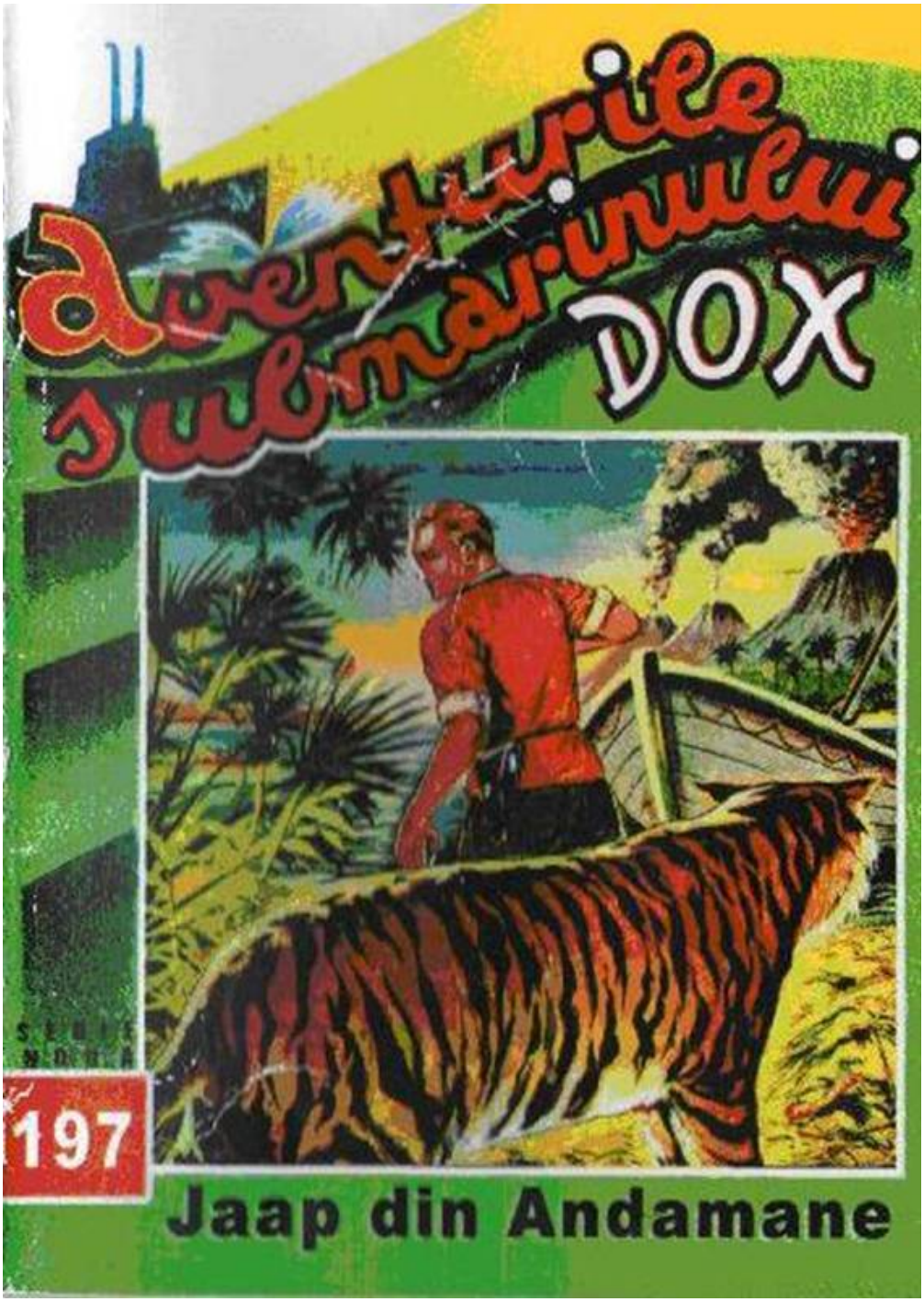
Aventurile submarinului DOX
197
Jaap din Andamane

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. Warren

Nr. 197.

JAAP DIN ANDAMANE.

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
STRIGĂT RADIOFONIC DE AJUTOR

FOARTE APROAPE ÎNAINTEA SUBMARINULUI a apărut deodată o insuliţă. Soarele tocmai răsărise de jumătate de oră. George se găsea cu tatăl său în turnul submersibilului şi examina prin puternicul lui binoclu ţărmul ce se întindea în faţă.

— Cu începere de acum, ne aflăm la faţa locului, a murmurat căpitanul. Dacă cineva ar putea să ne mai şi indice din care insulă a fost transmisă radiograma, atunci aş fi extreme de fericit. În orice caz, nu putem încă părăsi arhipelagul Andaman.

George a clătinat doar capul. În această privinţă el era hotărât, încă de când porniseră la drum din Calcutta, să-l convingă pe tatăl său s-o apuce înspre insulele Andamane.

Totul se întâmplase cu o seară înainte. Ca de obicei, radiofonistul, care urmărea ultimele ştiri transmise de cel mai apropiat post de radio englez, a auzit deodată o emisiune cu nişte ciudate semnale morse. Semnalele veneau de la un emiţător obişnuit, nu prea puternic. Nu era uniforme, ci dimpotrivă îşi schimbau des intensitatea, astfel că cu greu se putea înţelege mesajul lor.

Foarte bine pregătitul radiotelegrafist de pe submarine şi-a notat imediat textul, constatând la sfârşit că acesta era formulat în limba olandeză. Pe parcursul transmisiei şi-a însemnat pe o hârtiuţă următoarele cuvinte:

„*Repede – în fiecare clipă – primejdie – Dawari – ajutor – viaţa mea – Andamane*.”

George, care tocmai se găsea în cabina tatălui său, pe când a fost adusă vestea, a mirosit în asta o nouă aventură.

— Spui că această comunicare s-a transmis în timpul programului de ştiri în engleză? l-a întrebat el pe radiotelegrafist.

— Da, presupun că aceasta s-a făcut intenţionat. Este vorba de o cerere de ajutor, asta rezultă, fără nici un dubiu.

— Şi ai putea să ne spui câte ceva şi despre emiţător.

— Acesta trebuie să fie o mică instalaţie de telegrafie fără fir, alimentată de un dinam manual.

— Aşadar o staţie portativă ca cele folosite de armată.

— Se poate deduce de aici că este vorba de un fermier. George a studiat încă o dată comunicarea. Este foarte clar că e din Andamane. Omul care cere ajutor se găseşte pe o insulă din arhipelag. Cuvântul Dawari trebuie să fie un nume.

— Aşa bănuiesc şi eu, a spus căpitanul Farrow. Pare să fie al unui indian. În orice caz, vom da curs cererii de ajutor şi ne vom îndrepta de îndată într-acolo.

Căpitanul a poruncit imediat să se pornească pe direcţia vest. Submarinul a navigat în decursul întregii nopţi cu cea mai mare viteză şi a izbutit să ajungă în dimineaţa zilei următoare în preajma Andamanelor.

Deşi George era adâncit în gânduri, deodată o descoperire l-a adus la realitate. El a scos un strigăt:

— Tată, porunceşte să se oprească submarinul!

Căpitanul a dat imediat un ordin scurt să fie stopate maşinile şi cu o uşoară zguduitură submarinul a rămas nemişcat.

— Ce ai văzut George? a vrut el să ştie.

— Vezi locul acela unde desişul se lasă chiar până în mare, într-un mic golfuleţ?

Căpitanul şi-a dus binoclul la ochi.

— Da acum îl văd şi eu. Câteva ramuri ale unui boschet cu flori roşii sunt rupte.

— Este un indiciu că cineva a trecut printre ele, a exclamat George precipitat.

— Ceea ce ţie ţi se pare ceva de bănuit, nu?

— Da, mai ales că insuliţa lasă impresia că e nelocuită.

— Urma poate să fi fost lăsată şi de un animal.

— În acest caz trebuie să fi fost un animal foarte mare. Sper că n-ai să ai nimic împotrivă dacă aş da o raită până acolo, ca să arunc o privire?

Căpitanul Farrow l-a chemat printr-un gest cu mâna pe Petre, care se afla în afara turnului, pe puntea submarinului.

— Petre. Lasă pe apă o barcă de aluminiu. Şi întorcându-se spre fiul său, i-a spus: George, socot că nu-i nimic deosebit, dar să fii cu băgare de seamă.

Ochii lui George au sclipit:

— Se poate totuşi urmări de pe submarin dacă mă ameninţă vreun pericol. Cred că fiecare dintre noi trebuie să fie cu ochii în patru în cazul acesta, când un om are nevoie de ajutorul nostru.

— Ştiu că şi cel mai neînsemnat sprijin din partea noastră este important, George.

— Nu vreau decât să aflu dacă dincolo de locul acela suspect nu se ascunde vreo potecă.

Căpitanul a confirmat din cap.

— Să te reîntorci însă repede, chiar dacă s-ar găsi aşa ceva.

Între timp câţiva marinari au montat barca şi i-au dat drumul pe apă. George a intrat în ea şi a vâslit pe o distanţă de vreo cincisprezece metri până unde se întindea ţărmul. Mai întâi a ascult atent câteva minute după ce barca a alunecat pe plajă.

George a examinat cu încordare desişul şi imediat şi-a dat seama că prin acel loc trecuse un om, deoarece crengile erau cu totul strivite, după ce acesta ieşise până la plajă şi se întoarse înapoi prin acelaşi loc.

Tânărul era convins că îndărătul tufişului exista o potecă.

Asta nu mai era curios deloc, aşa că s-a hotărât să debarce.

S-a ridicat şi a sărit pe la prora bărcii pe uscat.

S-a uitat iute înapoi spre camarazii săi, care nu-l scăpau din vedere de pe submarin. Apoi s-a întors şi şi-a văzut de drum.

Deodată foarte aproape de el, s-a arătat din tufiş capul imens al unui tigru.

George a rămas câteva secunde ca împietrit. Pentru moment nu putea întreprinde nimic deoarece fiara se găsea mult prea aproape. Printr-o săritură scurtă George s-a pus în gardă.

Din nefericire el nu se putea bizui pe un ajutor de pe bord, pentru că acoperea cu trupul său o parte din uriaşul corp al tigrului, aşa încât camarazii săi nu puteau ţinti cu siguranţă şi orice împuşcătură care nu l-ar fi nimerit mortal, ar fi fost cu certitudine o nenorocire pentru George. Asta se vedea limpede de pe submarin, de unde se urmărea întâmplarea de pe insulă cu răsuflarea tăiată.

George ştia că nu se poate aştepta la vreun ajutor câtă vreme tigrul stătea pe loc şi se uita ţintă la el. Tânărul îşi adunase întreaga energie în privire, ochii săi sfredeleau pur şi simplu fiara, într-o încercare disperată de a preîntâmpina un atac al acesteia.

Într-adevăr, se părea că privirea lui îl deruta pe tigru. Felina îşi întorcea capul încolo şi încoace, ca să scape de privirea dominatoare a lui George. Totuşi ochii verzui şi sclipitori ai tigrului l-au fixat din nou pe tânăr.

Dacă ar încerca să rişte, scoţându-şi pistolul?

De la această distanţă ar putea să ţintească unul din aceşti ochi, fără a greşi. George era sigur de împuşcătura sa şi de efectul pe care l-ar fi avut puternicul proiectil.

Încet, fără a-l întârâta pe tigru, a apucat cu mâna dreaptă patul pistolului. A pipăit centimetru cu centimetru până ce degetul atins trăgaciul. Dar, înainte ca George să poată trece la acţiune, undeva în desiş a răsunat un semnal ciudat.

George a crezut în primul moment că acesta era scos de o pasăre, însă tonul avea ceva omenesc în el.

Acest strigăt a produs un efect curios asupra tigrului.

El a tresărit deodată, a devenit mai neliniştit şi a biciuit cu coada încolo şi încoace. Apoi ciudatul semnal a răsunat din nou. În aceeaşi clipă tigrul s-a retras ascultător, cu o mişcare mlădioasă. Asta s-a întâmplat atât de repede, încât George n-a mai apucat să scoată pistolul.

Tânărul a mai rămas vreo câteva secunde nemişcat pe locul său. Această păţanie era desigur foarte ciudată. Întrucât tigrul reacţionase la cele două chemări, rezultă că pe micuţa insulă trebuia să locuiască un om, care domesticise felina. Poate chiar din această cauză fiara n-a întreprins imediat un atac.

Fiul căpitanului nu s-a mai gândit să pătrundă în desiş. Tot atât de bine cum acest ins misterios îl chemase la sine pe tigru, la fel putea să-l asmută împotriva unui intrus din ascunzişul său ferit, aşa că nu era cu putinţă o apărare.

George s-a urcat iute din nou în barcă şi s-a îndepărtat de ţărm cu o lovitură de vâslă. Se simţea cu mult mai uşurat pe când se întorcea cu ambarcaţiunea, apropiindu-se de submarin.

Când a ajuns pe punte, l-a întâmpinat tatăl său şi l-a apucat de mână.

— Ce bine e că te afli din nou aici George, am suportat nişte clipe îngrozitoare!

— Şi eu, tată, a recunoscut la rândul său George. Am fost cu totul luat prin surprindere.

— Noi n-am putut să te ajutăm pentru că ai acoperit în întregime cu corpul tău pe tigru. Cum s-a făcut că fiara a dispărut aşa de repede?

— Asta-i o ciudăţenie, a spus George. Tigrul trebuie să fie îmblânzit. El a reacţionat la un sunet venit din desiş.

— Scos de o voce omenească? a întrebat doctorul Bertram, aflat lângă căpitan.

— A răsunat ca ţipătul unei păsări, care mi s-a părut nu tocmai natural. Va trebui să examinăm asta mai îndeaproape.

Căpitanul a confirmat din cap.

— Ai dreptate, George, toate semnele arată că strigătul de ajutor al olandezului a venit din această insulă.

— Dacă sunteţi de acord, atunci propun ca deocamdată să nu mergem pe uscat, a fost de părere doctorul.

— De ce oare nu, vă temeţi de tigru? a întrebat George.

— Nu George, pe uscat este ceva mult mai important. Ai uitat de numele Dawari?

— Am înţeles, faceţi o legătură între tigru şi acest om.

— Este doar o bănuială. De bună seamă că pentru olandez primejdia va deveni şi mai mare, atunci când Dawari ne va vedea venind.

Căpitanul Farrow a clătinat din cap.

— Pentru mine chestiunea este mult mai neclară şi de neînţeles. Dacă presupunem că tigrul este cu adevărat domesticit, atunci trebuie ca acest Dawari să fie un indian, căci doar unui indian îi stă în putere să-l îmblânzească, aşa şi să lase fiara să umble liberă încolo şi încoace prin jungla de pe ţărm.

George l-a privit uimit pe tatăl său.

— Înţeleg la ce te referi. Şi eu am avut aceeaşi stranie impresie că tigrul şi stăpânul său se aţin la marginea insulei şi în acest caz e posibil ca olandezul să se găsească în interior, sub această severă supraveghere.

— S-ar putea ca omul să fi suferit o lovitură din partea lui Dawari.

Doctorul Bertram l-a privit întrebător pe căpitanul Farrow.

— Dar dacă cumva suferă de mania persecuţiei?

— Asta o vei putea stabili totuşi dumneata, doctore.

— Orişicum ar fi, olandezul putea oare să transmită o radiogramă dacă este atât de strict supravegheat?

— Cererea de ajutor a pornit înainte de a fi existat vreo supraveghere.

— Fără îndoială că i-a fost cu neputinţă să părăsească insula şi nici să se mişte în libertate. Altfel nu-mi pot imagina cele ce s-au petrecut.

— Dragă George, tu ai uitat cu totul de tigru. Mie îmi este imposibil să cred că te poţi plimba pe o insulă unde hoinăreşte o asemenea fiară.

— Ce credeţi doctore Bertram?

— Realitatea este că noi nu ştim în ce situaţie se află omul.

— Totuşi, el trebuie să aibă un ajutor, singur nu şi-ar fi putut pune în funcţiune emiţătorul, a spus George cu convingere.

— Viitorul ne va arăta ce s-a petrecut aici, a încheiat căpitanul discuţia. Orişice calcul este nefolositor în această clipă.

Atunci de micul grup s-a apropiat Petre.

— Domnule căpitan, am zărit în desiş, drept la marginea golfuleţului, chipul unui indian. Indianul a fost imprudent şi a îndoit într-o parte o creangă mai mare. În locul rămas liber i-am putut vedea vreo câteva secunde faţa lui cafenie.

— Bine Petre, l-a lăudat bucuros căpitanul. Acum ştim ceva mai mult. Toate celelalte vor ieşi la iveală când îl vom găsi pe olandez. Este de sperat că aceasta se va întâmpla curând.

Căpitanul s-a urcat repede în turn şi a dat un ordin. Submarinul a pornit încet pe direcţia nord, îndepărtându-se astfel de insulă, încât indianul să-l poată vedea dispărând la orizont. Cu siguranţă că observatorul ascuns va voi să se convingă că aceşti străini de pe ciudata navă s-au cărat cu adevărat.

De îndată ce insula nu s-a mai zărit, timonierul Plundow, la ordinal căpitanului, a luat-o pe direcţia vest. În acelaşi timp a sporit considerabil viteza, aşa încât să sosească cât se poate de repede în alt loc de pe coasta insulei, înainte ca indianul cu tigrul lui să părăsească desişul.

După zece minute de navigaţie rapidă submarinul şi-a schimbat cursul spre sud. Nu a durat mult şi a ajuns din nou în apropierea insulei. Vasul se ţinea acum pe lângă coasta vestică.

Căpitanul cerceta ţărmul prin binoclu şi a descoperit un mic intrând care oferea o posibilitate bună de debarcare.

Ţărmul cădea aproape vertical. Era posibilă o apropiere nemijlocită de uscat. George a examinat atent desişul ce se întindea până lângă mare. Plaja avea o lăţime de numai patru metri. Nici un semn nu arăta că în partea aceea s-ar afla indianul.

II
POTECA CU SURPRIZE

GEORGE A AVUT UN SENTIMENT cu totul neplăcut atunci când a sărit pe ţărm şi s-a îndreptat spre desiş. Din fericire ţinea în mâna dreaptă pistolul gata pregătit de tragere, dacă pe neaşteptate tigrul ar fi ţâşnit din frunziş, deşi era foarte îndoielnic că l-ar putea ucide printr-o împuşcătură fulgerătoare.

Din câţiva paşi s-a aflat lângă zidul multicolor de verdeaţă şi i-a aşteptat pe camarazi. S-au apropiat şi căpitanul Farrow, doctorul Bertram şi cu Petre. Acesta din urmă a păşit imediat spre George şi i-a şoptit uşor:

— Face impresia că aici atmosfera este în ordine, domnule George. N-am putut descoperi nicăieri ceva care să dea de bănuit. Desigur, n-am adulmecat nici prezenţa tigrului.

Căpitanul şi doctorul porniră de-acum înainte. Îşi trăseseră şi ei pistoalele şi erau pregătiţi să deschidă focul în orice clipă.

— Înainte! Vrem să nu pierdem deloc timpul, a fost de părere căpitanul. Dacă dăm de indian, s-ar putea să apese o primejdie asupra olandezului.

— Petre şi cu mine vom înainta în faţă, a spus George şi vom înlătura eventualele obstacole. Va fi necesar să vă acoperim cu armele noastre. În caz că apare tigrul, nu vom şovăi deloc să-l doborâm.

Cei doi au pornit hotărâţi să înfrunte necunoscutul. Pe cât a fost cu putinţă, au rupt fără zgomot crengile şi tulpinile ce le stăteau în cale, servindu-se de amândouă mâinile. De aceea situaţia lor devenea şi mai primejdioasă.

George a pătruns cel dintâi printre boscheţi. Ascuţitul său pumnal înlătura la repezeală şi pe tăcute fiecare obstacol. Petre, care îl urma de aproape avea mai puţin de lucru. Deodată George s-a pomenit în faţa unui mic luminiş. A rămas imediat pe loc şi a cercetat cu băgare de seamă terenul ce se întindea în faţă.

Luminişul avea un diametru de vreo douăzeci de metri şi o particularitate, care l-a prevenit pe aventurier să fie extreme de prudent. Solul era răscolit şi brazde mari de pământ zăceau ici şi colo.

Aceasta pentru că trebuie să fi fost executate de foarte puţin timp, deoarece printre grămezile de ţărână încă nu răsărise nici o plantă. În desişul din partea cealaltă, George a descoperit două făgaşe, care demonstrau clar că pe acolo treceau frecvent oameni. Se putea chiar ca spre acest luminiş

să vină o potecă, căci greaua muncă de săpare indica fără tăgadă că fusese depusă de un număr destul de mare de oameni.

— Ciudat! a exclamat încet doctorul, de ce să fi săpat cineva tocmai în acest loc? E posibil totuşi să nu fie vorba de o plantaţie? Este o treabă în întregime de neînţeles.

— Pare ca şi cum nişte oameni ar fi cercetat ceva, a spus George. Olandezul ar fi părăsit această insulă sălbatecă dacă n-ar exista o pricină întemeiată. Poate că el caută vreo comoară ascunsă. Asta ar fi foarte bună explicaţie.

Căpitanul Farrow l-a privit neîncrezător pe fiul său:

— Explicaţia ta mi se pare cam neverosimilă George. Totuşi, noi vom merge mai departe, ne aflăm pe o urmă bună. Dar să fim prudenţi. Cu cât ne vom apropia de dezlegarea enigmei, cu atât mai mare va fi primejdia pentru noi.

George a traversat încet luminişul. Nu supraveghea numai solul cu atenţie ci iscodea mereu în faţă spre cele două deschideri din tufişuri. Când s-a aflat la vreo câţiva metri de golul din stânga, a simţit deodată cum îi fuge pământul de sub picioare.

Tânărul s-a aruncat fulgerător înapoi. Însoţitorii săi au încremenit pe loc. El i-a înştiinţat în şoaptă despre descoperirea sa. În timp ce ai săi nu scăpau din ochi deschiderea din tufiş, el s-a lăsat în jos pe pământ şi l-a cercetat cu deamănuntul.

George a dat la o parte cu precauţie o brazdă şi-a ieşit la iveală o scândură, care părea să fie aşezată aici de vreo zi. Pe tânăr a pus stăpânirea sentimental unei primejdii. Această tăblie putea provoca o cădere. Sau poate era un fel de mină, care se declanşa prin apăsarea în jos a scândurii? În acest caz explozia putea surveni din secundă în secundă.

George s-a ridicat la iuţeală şi i-a tras puternic după sine pe tovarăşii săi. În acelaşi timp le-a împărtăşit temerile sale. S-au oprit cu toţii în dosul unui trunchi gros de copac. Căpitanul a chibzuit o clipă:

— De fapt, asta nu-mi dă de gândit, a spus el. O mină cu declanşare la un moment dat nu este ceva atât de simplu. Acest olandez nu are mijloace pentru aşa ceva. Totuşi noi vom mai aştepta din precauţie încă vreo câteva minute şi apoi vom examina cu de-amănuntul scândura. Poate că serveşte pentru cu totul alte scopuri.

Aventurierii au aşteptat vreo cinci minute în cea mai mare încordare. Nu s-a întâmplat nimic şi George şi-a dat seama că bănuiala sa era în întregime greşită. După ce tatăl său a

dat aprobarea din cap la privirea întrebătoare, tânărul a pornit înainte şi a cercetat minuţios scândura suspectă.

A putut s-o ridice cu uşurinţă. Dedesubtul scândurii era prins un dispozitiv simplu, improvizat. Un arc ţinea scândura la o distanţă mică de trei cabluri, din care unul era înfăşurat într-o bandă izolantă şi intra în pământ. Acesta era apropiat de un contact, care prin apăsarea în jos a scândurii de deasupra se împreuna cu cablul. Celelalte două fire metalice se prelungeau pe deasupra solului înspre est.

— Trebuie să fie contactul unui dispozitiv de alarmă, a strigat George. Olandezul ştie acum că în acest desiş au pătruns dinspre vest nişte străini. Cu siguranţă că ne aflăm în apropierea bârlogului său.

— Dacă nu cumva semnalul nu l-a prevenit pe Dawari, a obiectat căpitanul. În orice caz trebuie să pătrundem mai departe, cu prudenţă. Cu atât mai mult cu cât indianul poate să ne hărţuiască cu tigrul său. Aşadar înainte, însă cu băgare de seamă!

George a examinat cele două intrânduri din tufiş, aflate doar la trei metri unul de altul. Îndărătul lor se putea descoperi vreo potecă, care să ducă înspre est. Dar de ce existau două cărări s-a întrebat George, să aibă oare aceasta vreo cauză cu totul aparte? Desigur că există un drum pentru inducerea în eroare şi probabil prevăzut cu o capcană.

Tânărul s-a întors la camarazii săi:

— M-am gândit pe care potecă trebuie s-o apucăm. Cea din dreapta pare să fie folosită, totuşi olandezul este îndeajuns de inteligent ca să se pună la adăpost prin vreo ciudăţenie. M-am oprit la poteca din stânga, tocmai pentru că face impresia că-i mai periculoasă, dar poate că ea ne va călăuzi mai degrabă spre ţinta noastră. Pornesc înainte s-o luăm spre stânga.

— Asta-i şi opinia mea, a confirmat căpitanul Farrow. Trebuie să fim atenţi la orice cursă. O apucăm deci la stânga.

Din doi paşi George a pătruns în golul din desiş şi a călcat pe cărăruia îngustă. Înainta foarte încet, oprindu-se încordat la orice i se părea ciudat. Devenea tot mai bănuitor pe măsură ce înainta, fără ca totuşi să se ivească ceva. Lui George i se părea de necrezut că olandezul să nu fi asigurat în mod eficient această potecă.

De aceea devenea tot mai şovăielnic.

— Ce s-a întâmplat George? L-a întrebat tatăl său, ai descoperit ceva deosebit?

— Absolut nimic şi tocmai asta mă miră. Nu pot să-mi explic de ce drumul nostru nu are nici un obstacol.

— Poate vom afla mai mult despre asta pe măsură ce înaintam.

— Pentru ce atunci au fost puse cele două contacte la începutul potecii? Asta nu-i deloc o glumă tată.

— În schimb poate fi o dovadă că olandezul suferă cu adevărat de mania persecuţiei.

— Cu toate acestea, el şi-a montat pe această cale o instalaţie de asigurare. Totul este aşa de misterios, aşa de confuz, vreau ca…

George nu şi-a dus până la capăt vorba, deoarece pe neaşteptate a răsunat un şuier puternic pe ambele laturi ale cărării. George şi-a dat imediat seama că acest şuierat ascunde o moarte îngrozitoare.

— Repede înapoi, a răcnit el cu energie.

Însoţitorii săi auziră şi ei sunetul sinistru şi au înţeles primejdia. Din două salturi fost îndărăt la un loc mai sigur pe cărare. În aceeaşi clipă din tufiş au alunecat pe potecă nişte corpuri negricioase. George a numărat în mare grabă că erau cel puţin o duzină. Apoi hidoasele corpuri s-au ridicat până la o jumătate de metru şi chiar şi mai sus şi s-au legănat încolo şi încoace.

Erau cobre, şerpi foarte periculoşi şi înspăimântători. Tânărul a apucat cu dreapta pistolul şi l-a ridicat, dar a lăsat imediat arma în jos. Nu părea să fie cazul de tras deoarece prin aceasta indianul intenţiona doar să-şi dovedească prezenţa. Primejdia trebuia îndepărtată printr-o altă metodă?

În vreme ce George chibzuia cum putea să procedeze cu cobrele, s-a apropiat de el Petre. Credinciosul uriaş a înţeles imediat cu exactitate situaţia şi a rupt două crengi de grosimea unui deget şi lungi de vreun metru, a îndepărtat crengile mai subţiri şi frunzele, obţinând nişte nuiele elastice, arme bune împotriva şerpilor. Petre i-a oferit un băţ tânărului.

— Ia-l, cu astea putem cel mai bine pune pe fugă acest cuibar.

Apariţia lui Petre părea să fi înfuriat şi mai mult cobrele. În aceeaşi clipă, una din reptile s-a aruncat înainte. Concomitent George şi cu Petre au început să lovească. Ei au croit cobrele cu putere, zdrobindu-le şira spinării şi făcându-le bucăţi. În câteva secunde au fost ucişi opt şerpi. Cei rămaşi şi-au pierdut repede curajul şi s-au refugiat înapoi în desiş. George s-a îndreptat, răsuflând uşurat.

— Cred că, într-adevăr, şerpii n-au fost dresaţi de om şi-a dat el cu părerea râzând şi mai cred că olandezul cunoaşte că în acest loc al potecii există foarte multe reptile, acesta este

deci cel dintâi caz. Sunt pe deplin mulţumit că în sfârşit s-a petrecut ceva.

George ştia că şi camarazii săi gândeau la fel.

Era de aşteptat ca semnalul de alarmă să-l fi determinat, pe olandez sau pe Dawari să treacă la fapte, ce putea stârni de obicei un dispozitiv de alarmă într-o minte de om?

III
UN NOU ALIAT

DECI CEI PATRU AVENTURIERI au pornit mai departe. Petre se afla din nou în urmă. Trecuseră minute şi deodată doctorul a auzit în spatele său un horcăit înfundat.

S-a întors rapid.

De gâtul lui Petre atârna un laţ din fibră de cocos. Uriaşul era tras cu o forţă înspăimântătoare în spre tufiş. Doctorul Bertram şi-a scos pumnalul, s-a repezit înainte şi a tăiat la iuţeală frânghia chiar pe lângă ceafa lui Petre.

Uriaşul s-a aruncat înainte şi-a smuls cu mâna stânga funia de la grumaz şi s-a repezit spre desiş. Însă căpitanul l-a oprit printr-o chemare scurtă.

— N-are nici un rost, Petre, te vâri într-o primejdie nefolositoare. În această învălmăşeală n-o să-l prinzi pe făptuitor. Vei deveni doar victima unui nou atac perfid.

Petre a scrâşnit din dinţi. L-a ascultat doar de nevoie de astă dată pe căpitan. Acesta s-a întors înspre George:

— De-acum înainte putem să ne folosim fără ezitare de arme, în caz că se va produce încă o dată un atac. Ştim că s-a aflat de-acum despre noi. George, să fi deosebit de prudent. Chiar şi tu Petre!

— Trebuie să existe pe aici vreo trei inşi şi-a dat cu părerea Petre cu vocea răguşită şi mi-e teamă că vom fi din nou atacaţi.

De-abia a rostit Petre aceste cuvinte, că dintr-un tufiş, chiar de lângă el, a trosnit o creangă. S-a ghemuit fulgerător, cu prezenţă de spirit. Aceasta i-a fost salvarea. Chiar pe deasupra lui a zburat o lance, pierzându-se cu zgomot în tufişul din cealaltă parte a potecii. Arma trebuie să fi fost aruncată cu o forţă enormă.

Acum uriaşul a fost lăsat în voie şi nu l-a mai reţinut nimeni. Dintr-un salt el a ajuns înăuntru tufişului. Imediat după aceea s-a stârnit acolo o forfoteală zgomotoasă. Petre lăsa impresia că se încăierase cu un adversar.

Rapid a sărit şi George în desiş ca să-l ajute. S-a pomenit între două siluete şi în primul moment a avut senzaţia că era apucat de un taifun. A primit şi el câteva lovituri zdravene, încât a văzut negru în faţa ochilor.

Apoi s-a lăsat deodată liniştea, a răsunat un geamăt puternic, iar George, prăbuşit la pământ şi-a revenit şi s-a ridicat.

— Domnule George dar dumneavoastră ce căutaţi aici? a întrebat Petre îngrijorat. Eu terminasem deja cu acest individ

chiar dacă dispunea de o forţă imensă. Puteaţi fi pe punctul de a suferi un mare necaz.

George mai era încă foarte buimăcit.

— Am primit nişte pumni puternici, Petre. Ajută-mă să ies din tufiş.

Petre s-a repezit îngrijorat spre fiul căpitanului şi l-a adus la tatăl său. Apoi s-a întors în tufiş şi a târât în potecă un corp mare şi întunecat, la vederea căruia doctorul a exclamat:

— Dumnezeule, acesta-i un negru adevărat, cum a ajuns totuşi până aici? Acum chiar că pot să-mi explic aruncarea aceea de lance.

Chiar şi căpitanul a început să facă ochii mari:

— La naiba, acesta-i un flăcău gigantic. Tot respectul Petre, trebuie să nu-ţi fi fost uşor ca să-l birui. Probabil că eu n-aş fi reuşit.

— Fără intervenţia domnului George poate că n-aş fi izbutit aşa de repede, a răspuns Petre la lauda ce i-a fost adresată. Domnul George a abătut câteva izbituri ale negrului şi prin asta am avut prilejul să-i aplic lovitura hotărâtoare.

El s-a aplecat asupra negrului şi i-a legat mâinile.

— Ce se poate deduce din toate astea? a întrebat George, care îşi revenise oarecum. Un olandez, un indian cu un tigru şi un negru. Treaba e din ce în ce mai încurcată, cine luptă acum şi împotriva cui?

Colosul negru era prins şi pus la punct. Însă de-acum îşi deschide larg ochii şi îşi încordă puternicii săi muşchi ai braţelor. Chipul lui urât i se schimonosea de mâhnire. Tentativa de a se elibera de legături a făcut ca sfoara subţire ce-l lega să-i cresteze încheietura mâinilor. A încercat din nou să scape, însă, iarăşi în zadar. Atunci a privit furios la oamenii din faţa sa.

— Pentru ce ne-ai atacat? l-a întrebat căpitanul cu severitate.

Acesta s-a folosit de un jargon englezesc, pe care probabil că negrul îl înţelegea şi chiar putea să-i vorbească. A primit răspunsul în frânturi de cuvinte în engleză:

— Trebuie să apăr maser al meu Masser bun cu Mbenga. Masser teme de oameni răi.

— Aha, tu ne crezi oameni ticăloşi şi ai vrut să-l aperi de noi pe stăpânul tău, bravo ţie. Dar chiar noi înşine am venit în ajutorul stăpânului tău, el ne-a chemat. De ce a trebuit să întorci lucrurile pe dos?

Mbenga aşa cum el însuşi se numise, l-a privit uimit pe căpitanul Farrow şi apoi a dat cu râvnă din cap.

— Stăpânul tău nu se teme cumva de un om oacheş, care are un Simba îmblânzit şi vărgat?

Căpitanul Farrow avea în vedere faptul că negrul nu cunoştea cuvântul „tigru” şi a folosit de aceea denumirea de „leu vărgat” Mbenga a dat şi mai energic din cap şi a strigat:

— Da, maser, de el frică, în cheamă Dawari.

— În sfârşit ne-am lămurit, a spus George. De ce nu-l păzeşti pe stăpân de acest Dawari.

— Teamă mie de el, a replicat negrul sperios, el are privirea rea. Şi Masser tot aşa spus.

Doctorul a clătinat semnificativ din cap şi şi-a exprimat părerea; indianul are o privire hipnotică, care îi inspiră o frică puternică sărmanului negru.

— Am putea risca să-l eliberăm pe Mbenga de legături? a întrebat George.

Tatăl său a aprobat din cap.

— Eu m-am şi gândit deja. Dar vom fi cu ochii pe el. Dacă va încerca încă vreun atac perfid va căpăta pentru asta răsplata cuvenită. Petre dezleagă-i frânghiile. Şi întorcându-se spre Mbenga a spus: Tu te vei ţine pe lângă noi şi ne vei călăuzi la stăpânul tău. Vrem să-l ajutăm împotriva lui Dawari. Dar să nu încerci nici o trădare pentru că te vom împuşca imediat dacă cei face o singură mişcare suspectă.

Negrul l-a privit cu naivitate şi l-a încredinţat că nu mai vrea să încerce nici un atac perfid. După ce Petre i-a înlăturat sforile, el s-a ridicat şi-a frecat încheieturile mâinilor şi a spus deodată.

— Masser, eu aduce suliţă, fără suliţă eu doar jumătate om.

Înainte ca cei doi de alături să-l poată împiedeca, corpul său mlădios şi impresionant a dispărut în desiş.

— Nu m-am gândit la asta, a exclamat căpitanul necăjit. Am avut încredere în el.

Căpitanul a vrut să mai continue vorba, dar a rămas pe de-a întregul uimit când l-a văzut pe Mbenga alunecând tăcut din tufişuri, cu uriaşa lui lance în mână. Însă faţa negrului devenise cenuşie. Privirea îi rătăcea îngrijorată în jur.

— Masser, a murmurat el, Mbenga văzut Dawari cu al lui Simba vărgat. Era în tufiş.

— Atunci, imediat mai departe, a poruncit încet căpitanul. El se afla în desiş şi nu ne va putea întrece cu nici un pas, ca să ne oprească pe undeva. Mbenga, tu totuşi ne-ai urmărit pe aici şi prin urmare ai trecut în lungul acestei căi. Există cumva pentru noi vreo primejdie dacă vom porni mai departe? Este aşezată vreo cursă?

— Nu, masser, pe potecă defel capcană. Masser trecut pe lângă şerpii, numai că Mbenga era atunci ascuns. Pe mine trimis încoace când clopot sunat tare.

— Spre stăpânul tău mai duce şi alt drum? a întrebat căpitanul Farrow grăbit. Atunci e bine, a spus el când Mbenga a confirmat. În acest caz vom folosi cealaltă cale. Şi-apoi ne vom afla la o distanţă mai mare faţă de Dawari şi tigrul său. Repede prin tufişuri, dar foarte încet.

Oamenii s-au furişat repede în desiş. Mbenga se strecura în faţă. Îl urmau îndeaproape pe George şi tatăl său. Petre, care încheia din nou mica coloană, alunecă şi el în tăcere cu ceilalţi prin hăţiş.

Desişul era lat doar de vreo trei metri şi după vreo două minute aventurierii s-au aflat pe cealaltă potecă, păşind pe solul solid şi mai lat al acesteia. Şi acum Mbenga preluase conducerea. Îşi ridicase lancea gata de aruncare şi iscodea îngrijorat în jur.

Negrul bătea recordul de repeziciune. George era preocupat în timpul mersului de ciudatele întâmplări ce aveau loc pe această insulă. Cum să se teamă un olandez de un indian şi de ce a cerut să-i vină în ajutor din altă parte şi nu i-a dat credinciosului său negru însărcinarea de a-l nimici pe Dawari?

George a fost scos brusc din gândurile sale. Mbenga s-a oprit pe neaşteptate şi şi-a smucit braţul în sus cu greaua lui lance. Dar nu şi-a aruncat arma, ci dimpotrivă, a început să tremure cu violenţă. Tânărul a privit în faţă pe lângă uriaşul negru. Chiar şi el se simţea încremenit, însă mai mult de uimire decât de spaimă.

La vreo patru metri înainte lui Mbenga era tupilat tigrul şi în spatele animalului se afla un indian înalt şi zvelt cu un antereu alb şi turban. Ochii îi străluceau sinistru, îndreptaţi insistent asupra lui Mbenga. George nu se mai mira că uriaşul dârdâia atât, văzând ochii indianului, care răspândeau o uriaşă energie neobişnuită, în puterea căreia orice fire slabă de înger.

George şi-a tras încet pistolul de la şold şi cu pumnul stâng l-a izbit pe Mbenga între coaste, şoptindu-i hotărât la ureche:

— Aruncă-ţi lancea, dacă tigrul va voi să sară.

Tânărul a ochit calm ochiul stâng al tigrului dar mai înainte de a apuca să descarce arma, a izbucnit un strigăt scurt şi imensa fiară s-a aruncat fulgerător în tufişul de alături.

George s-a uitat scârbit la indian. Acesta a părut deodată că se mistuie, că-şi dă sufletul. Tânărul biruise cu succes măiestria hipnotică a lui Dawari. Cu toate acestea, a rămas uimit cu pistolul în mână, când şi-a dat seama că indianul dispăruse ca prin farmec.

— Masser, el este diavolul rău, a murmurat temător Mbenga, el omoară.

— Este o prostie, a strigat George mânios, acesta nu-i un demon, ci un scamator oarecare, altceva nimic. Noi l-am şi potolit de-acum şi sigur că vrăjitoria lui nu-i va fi de nici un folos. Să-i dăm drumul Mbenga, n-avem voie să pierdem timpul.

George i-a dat negrului o lovitură amicală şi acesta s-a pus în mişcare. Cu toate acestea, Mbenga mergea destul de încet. Tânărul îl zorea, dar apoi a preluat el însuşi conducerea. Păşea hotărât mereu mai departe. Totuşi nu era destul de prevăzător, aşa cum era situaţia. Poteca făcea o cotitură cam bruscă, spre care George se îndrepta curajos, deşi aceasta reprezenta o posibilă ameninţare. Deodată tânărul şi-a scos pistolul şi s-a aruncat îndărăt cu toată forţa. L-au trecut fiorii când s-a pomenit cu tigrul dinaintea sa. Aproape în aceeaşi clipă George a slobozit o împuşcătură şi bestia a început să ragă turbată şi să scurme pământul cu puternicele sale gheare.

George a tras încă o dată, dar a făcut-o în mod mecanic. Se aştepta să vadă sfârşitul inevitabil al tigrului, dar acesta părea să-şi revină şi să se arunce asupra sa. Atunci, aproape de el, a simţit o zguduitură şi a răsunat un răcnet neclar şi înspăimântător, apoi pe lângă capul lui George a zburat ceva scânteietor. Mugetul sălbăticiunii s-a oprit printr-un horcăit şi impunătorul său trup s-a răsturnat pe aproape, după care s-a rostogolit pe cărarea îngustă. Tânărul văzu acum că în gâtlejul fiarei era înfiptă adânc suliţa lui Mbenga.

Tigrul a încercat convulsiv să se pună iarăşi pe picioare şi era de temut că va rupe coada lăncii. George a înălţat încă o dată pistolul, a ochit scurt şi a tras de două ori. Acum gloanţele au nimerit cum trebuie. Corpul felinei s-a întins pe pământ, labele i s-au mişcat şovăielnic şi convulsiv, apoi şi-a dat sfârşitul.

— Mbenga îţi mulţumesc, tu mi-ai salvat viaţa, a strigat George, fără să se întoarcă înspre el.

Cu siguranţă că indianul se găsea încă prin apropiere. Totuşi George n-a putut nicidecum să-l descopere. Ce uram să se mai întâmple?

— Masser repede, l-a zorit Mbenga. Dawari vrea omoare pe masser al meu Abia şi-a rostit negrul avertismentul că George s-a şi grăbit să pornească. Camarazii săi îl urmau din spate, foarte îndeaproape.

IV
PE URMELE LUI JAAP

— GEORGE, FII PREVĂZĂTOR, i-a strigat din urmă tatăl său, avem de-a face cu un adversar deosebit de periculos.

— Fără doar şi poate voi ţine seama de asta, tată.

George a dat năvală înainte pe cărarea ce lua sfârşit. Înaintea tuturor se întindea un luminiş larg. La marginea lui sudică se aflau câteva cabane răsfirate ca nişte solzi. Nu se vedea nimeni, iar la liziera junglei părea să nu fie nici un semn de viaţă. În partea dinspre nord se afla un bungalow curăţel.

George a examinat insistent luminişul. Liniştea era sinistră. Unde erau lucrătorii care locuiau în aceste sălaşe, unde era olandezul şi unde, înainte de toate, Dawari?

— Va trebui mai întâi să cercetăm bungalow a spus căpitanul. Este posibil ca Dawari să se găsească în el.

George n-a pierdut prea mult timp şi a pornit spre bungalow. Din patru, cinci sărituri mari el a ajuns la clădire şi s-a avântat înainte pe scară.

Tânărul i-a aşteptat şi pe ceilalţi şi au pătruns împreună înăuntru. Au scotocit toate încăperile cu cea mai mare precauţie, dar n-au găsit nici pe olandez şi nici urmă de Dawari. Apoi au revenit pe verandă. George s-a întors înspre negru:

— Unde era stăpânul tău când a sunat alarma?

— Masser stat aici la masă şi Mbenga a arătat spre o măsuţă lângă care zăcea un scaun răsturnat.

— Mă aflu cu adevărat în faţa unei enigme, a spus căpitanul. De ce au părăsit toţi oamenii bungalow, din ce cauză nu se află nici un lucrător prin apropiere?

— Pot înţelege din ce pricină nu se mai găseşte aici olandezul, a răspuns George. Însă altceva îmi este inexplicabil.

Aventurierii au ocolit încet bungalowul. În iarba ce acoperea până mai încolo spaţiul din jur trebuia să fie urme, care neapărat ar fi bătut la ochi. Peste puţin, George a găsit o dâră, care l-a făcut să scoată un strigăt. Urma era foarte proaspătă şi se întindea până la desişul dinspre vest, de dinapoia bungalowului. Se vedea desluşit că aceştia erau paşi omeneşti.

Pe lângă urmele de picior apăreau însă şi prin amprente rotunde şi adânci. Acestea proveneau de la labele unui tigru.

George i-a făcut un semn cu mâna lui Petre ca să se apropie şi să examineze şi el urmele.

— Totuşi asta nu-i cu putinţă, a izbucnit el. Omul şi cu tigrul au venit încoace din desiş concomitent. Cum a fost posibil asta, când tigrul zace mort pe potecă?

Căpitanul Farrow şi cu doctorul Bertram s-au apropiat şi ei. Au făcut la rândul lor ochii mari. Căpitanul s-a răsucit spre Mbenga.

— Dawari are doi Simba vărgaţi?

— Nu cunosc Masser. Dawari locuieşte acolo cu Simba. El a arătat spre o colibă mică pe jumătate ascunsă la marginea luminişului. George s-a îndreptat imediat înspre ea. Aceasta avea doar o mică şi foarte simplă odaie. În peretele din spate George a descoperit o uşă îngustă şi scundă. A deschis-o cu prudenţă şi şi-a înălţat rapid pistolul căci din încăperea întunecoasă din spatele uşii l-a izbit un miros pătrunzător de felină.

Tânărul a scos cu mâna stângă lampa de buzunar şi a aprins-o. Odaia slujea de adăpost pentru tigru, dar acum era goală. Însă pe nisipul moale de pe jos. George a găsit ceva foarte important. Studiind urma labelor de tigru, a descoperit că aici sălăşluiau de fapt vreo două fiare.

— Iată unde este rezolvarea enigmei, a strigat George. Dawari posedă doi tigri. Se poate deduce bine după urmele diferite lăsate. Cu unul din ei indianul s-a opus împotriva noastră şi cu celălalt s-a decis să plece ca să-l ucidă pe olandez. Acum este complicat. Să sperăm că vom ajunge cât timp olandezul este încă în viaţă, tăinuit pe undeva.

Au părăsit cu toţii la iuţeală coliba şi s-au luat după o urmă care i-a condus înspre partea răsăriteană a luminişului. Dawari şi tigrul său trecuseră pe aici. Când George a ajuns în desiş, a devenit imediat foarte atent. El a dat peste o potecuţă îngustă, ce făcea nenumărate cotituri înspre sud-est, în interiorul junglei. George se oprea câteva secunde la fiecare cotitură, de teama unui atac din partea lui Dawari, sau al tigrului acestuia. De aceea, aventurierii înaintau foarte încet şi asta îi făcea destul de nerăbdători. După vreo jumătate de oră în faţa li s-a arătat un nou luminiş. Era pustiu, însă târnăcoapele şi hârleţele care răscoliseră şi pe aici pământul, zăcea pe jos, părăsite nu de mult. Muncitorii trebuie să fi părăsit în mare grabă locul.

— Totul a depins de Dawari, a reflectat George. Există două posibilităţi, ori le-a fost teamă de hipnotismul lui şi de tigru, ori fac parte dintr-o castă indiană inferioară, pe care ei a ştiut să pună stăpânire.

— În acest caz mi-a devenit şi mai clară relaţia dintre olandez şi Dawari, a spus doctorul. Nu-i de mirare că au ajuns să devină duşmani pe această insulă.

— Săparea luminişului dă de presupus că cei doi se străduiesc să găsească vreun lucru oarecare. Şi George şi-a încruntat ochii. Este cu putinţă ca olandezul să profite doar de uneltele indianului. Acum, Dawari e stăpân pe situaţie şi încearcă să-l înlăture din calea sa pe alb. Acesta a băgat de seamă şi a lansat strigătul de ajutor.

— Această explicaţie este extrem de bună, a fost de părere doctorul. Aş putea chiar să merg ceva mai departe şi să susţin că aici e vorba de ceva religios.

— Vom afla asta când îl vom găsi pe om. Căpitanul s-a uitat în jur, apoi s-a adresat negrului: Ştii ce caută stăpânul tău?

Mbenga a dat din cap:

— Master Jaap mult poruncit şi mult căutat. Mereu vorbit de statuie şi de demon. Dar Mbenga nu vrut să afle.

— Se pare că aveţi dreptate, doctore Bertram, a sărit George. Va trebui însă să mergem mai departe şi să nu pierdem deloc timpul. Dincolo în partea aceea, pornesc înainte câteva poteci. Unele să fi fost folosite de olandez? Şi atunci ia venit o idee bună: Mbenga, unde se găseşte maşina pe care tu trebuia s-o învârteşti? Să ne conduci repede la ea.

Negrul a străbătut repede luminişul şi s-a îndreptat către sud, unde porneau cărările. Aventurierii au descoperit în sfârşit urma unei tălpi de cizmă. Însă chiar lângă ea, pe alături, se aţineau urmele lăsate de indian şi de tigru.

George l-a chemat la el pe negru, cerându-i să păşească mai repede, deoarece acesta cam şovăia. El ştia că indianul era în faţă şi a spus deschis.

— Mbenga vrea să apere pe masser, Mbenga merge îndărătul lui.

— Eşti un şmecher, i s-a adresat George râzând, dar e bine, voi merge atunci eu în frunte.

Mbenga a dat zelos din cap şi imediat şi-a ridicat lancea cu braţul drept. George s-a gândit involuntar la credinciosul Pongo al prietenului lor Marian. Negrul lăsa impresia că era la fel de devotat faţă de olandez, numai că nu poseda curajul de neclintit al lui Pongo.

Oamenii pătrundeau nestingheriţi tot mai adânc în pădurea tropicală. Se scursese o jumătate de oră şi George devenea din ce în ce mai neliniştit. Mbenga i-a atins uşor umărul:

— Masser fie atent, acum începe rău. Mulţi crocodili este.

— Ce vorbeşti? George a clătinat surprins din cap. De unde au putut veni oare crocodilii pe insulă? Chiar că nu-mi pot imagina.

A apărut iarăşi o cotitură bruscă şi camarazii s-au oprit uimiţi. Negrul îl avertizase la timp. Înaintea lor se întindea până departe o mlaştină, în care mişunau o mulţime de crocodilii. Numai pe alocuri se ridicau nişte petece mici de teren solid, acoperite cu o iarbă abundentă şi plante grase.

Din pătura înşelătoare de vegetaţie se ridicau pretutindeni capetele enorme şi noduroase ale crocodililor. George nu l-a întrebat pe negru dacă mai era şi un alt drum, deoarece vedea urmele olandezului şi ale celor doi prigonitori ai săi de pe mica insulă, care se prelingeau prin smârc. Locurile mai stabile erau la anumite distanţe şi un om putea să le sară cu siguranţă.

George n-a stat nici o clipă pe gânduri. Dintr-un salt a ajuns la prima insuliţă de verdeaţă şi s-a avântat imediat mai departe, căci simţea cum solul se lasă uşor cu el.

De ambele părţi, ici colo, aşteptau ameninţători crocodilii. George s-a întors satisfăcut spre însoţitorii săi, rămaşi cam în urmă. Cel mai neînsemnat pas greşit însemna aici moartea. După vreo două sute de salturi el a ajuns la capătul mlaştinii. În cele din urmă, a simţit din nou pământul tare sub picioare. S-a răsucit imediat şi s-a uitat în urmă. Crocodilii erau postaţi cu toţii foarte aproape de petecul de sol, gata să înhaţe, însă nu erau agresivi, ceea ce lui George i se părea de necrezut. El l-a întrebat pe Mbenga care îl ajunsese din urmă:

— Nu ţi-e frică de crocodili? I-ai spus stăpânului tău că nu te temi de ei?

— Mbenga nu avut deloc frică când fost cu masser, a explicat negrul. Masser al meu aruncat lucruri mici care făcut foarte mare trosnet şi crocodili îndată împrăştiat.

Căpitanul Farrow a auzit ultimele cuvinte:

— Olandezul se va fi folosit de grenade de mână, a spus el. De aceea crocodilii aşteaptă, ca vreo câţiva dintre ei să fie sfârtecaţi. Dar haide să-i dăm drumul mai departe, ne înghesuie timpul.

Toţi camarazii au trecut cu bine peste acest obstacol şi au pornit vijelios mai departe sub comanda lui George. Copacii nu mai erau deşi, iar tufişurile şi lianele mai puţin abundente. Fâşia de pădure avea o întindere de vreo două sute de metri, apoi se lăţea din nou cu boscheţi mărunţi ce acopereau un luminiş. În mijlocul lor se ridica un dâmb în formă aproape dreptunghiulară. Înălţimea lui ajungea la aproximativ patruzeci iar lăţimea la vreo douăzeci de metri.

— Această movilă nu-i defel natural, a spus George, asta-i o operă omenească.

— Fireşte, a răspuns doctorul, acolo sus este fixată chiar o antenă. Cu siguranţă că în coliba aceea mică se găseşte şi staţia de radio.

— După părerea mea e chiar o movilă, doctore Bertram. Dar sub pământ şi încurcătura de liane se poate ascunde vreun templu.

Grupul s-a apropiat cu prudenţă de colibă. După cum se aşteptaseră, aceasta adăpostea o staţie de telegrafie fără fir. Un volant greu era legat de un dinam. Teama tuturor că olandezul s-ar afla ucis în colibă era din fericire neîntemeiată. Camarazii au părăsit repede mica staţie. Căpitanul l-a întrebat pe negru.

— Mbenga, nu cunoaşte unde ar fi putut dispare stăpânul tău?

Uriaşul negru a luat din nou un chip temător, a arătat spre movila alăturată şi a spus:

— Masser mergea des pe dealul acesta, Mbenga a rămas aici, Mbenga ştie că înăuntru este duh rău.

— Aici printre liane, sclipeşte un bloc de piatră, a strigat George în aceeaşi clipă. Sub stratul de pământ este ascunsă. Aşa cum am presupus o construcţie veche. Va trebui să intrăm înăuntru.

V
TEMPLUL ZEIŢEI KALI

— IATA CEVA EXTREM DE INTERESANT, a spus doctorul. Cred că în partea aceasta trebuie să fie un temple de felul celui de la Borubudor din Java. Sunt mai mult de o sută de ani de când a fost ascuns sub un strat de pământ. Repede, Mbenga, arată-ne intrarea, chestiunea mă interesează din motive ştiinţifice.

Cuprins de şovăială, negrul a pornit spre un loc din stânga faţadei acoperite cu pământ a construcţiei. La trei metri de zid el s-a oprit şi a arătat un loc anumit.

— Aici masser a atins, apoi a intrat în deal.

George a şi întins mâna chiar lângă o plantă căţărătoare şi a pipăit piatra neacoperită. Pe peretele zgrunţuros şi crăpat nu exista deloc pământ. Pe când dibuia înspre dreapta sa, a simţit ceva metalic. A bâjbâit încolo şi încoace şi a apucat în sfârşit o clanţă. A apăsat-o în jos şi a putut să deschidă înspre el o uşă ascunsă.

George şi-a scos prompt lanterna, a aprins-o, a dat la o parte lianele şi s-a strecurat înăuntru prin deschizătură. Puternicul con de lumină i-a înfăţişat o încăpere din care pornea un coridor foarte larg. Într-o nişă se aflau două statuiete străvechi, patinate de vreme. Acestea îl reprezentau pe distrugătorul Şiva şi pe înspăimântătoarea zeiţă cu multe braţe Kali.

George a respirat adânc. L-a trecut un uşor fior. Doctorul Bertram a contemplate atent statuietele şi i-a făcut un semn lui George să se apropie:

— N-are rost totuşi să-ţi spun pe cine înfăţişează aceste efigii.

— Pe Şiva şi Kali, doctore Bertram. Sincer să fiu, n-aş dori de fel să fiu victima lor.

Doctorul a râs uşor:

— Aderenţii zeiţei, înspăimântătorii tugi, se zice că au fost stârpiţi de mult.

— În ce mă priveşte, nu sunt totuşi prea speriat de metodele perfide de ucidere a tugilor, cu laţuri de mătase şi jertfe umane prin strangulare. E greu de închipuit că între aceşti pereţi şi-au dat sufletul nenumăraţi oameni pe piatra de sacrificiu.

— Totuşi, am ajuns la concluzia după o adâncă chibzuială că Dawari este un descendent al tugilor.

— Într-adevăr, nu exclud că s-ar putea să se mai practice în taină acest cult îngrozitor.

George a îndreptat lumina lămpii de buzunar înspre pardoseala acoperit de un praf gros şi a putut să descopere urmele clare ale olandezului şi ale Dawari cu tigrul său. Amprentele duceau direct spre statuia lui Kali, chiar pe locul unde se afla el cu doctorul.

A cercetat oribila statuetă cu şi mai mare băgare de seamă şi a descoperit repede că patina de pe un braţ, era înlăturată. George a apucat braţul din acel loc şi a încercat să-l mişte. Când l-a împins înapoi, a răsunat un clinchet slab, apoi a învârtit micul piedestal din piatră un clinchet slab, apoi a învârtit micul piedestal din piatră împreună cu statuia şi peretele din spatele nişei s-a dat îndărăt.

Imediat tânărul a întrerupt lumina lanternei. Tovarăşii săi i-au urmat exemplul. A aşteptat câteva minute în întuneric şi întrucât nu se mişca nimic, George a hotărât să intre în încăperea alăturată. A inspirat aerul, ca să-şi dea seama dacă nu se simte miros de tigru prin apropiere. Numai după ce a înţeles că lipseşte puternica excalaţie de felină, abia atunci a aprins iarăşi lanterna şi a făcut un semn celorlalţi să-l urmeze.

Strălucitoarea fasciculă de lumină ilumina ca un proiector întreaga încăpere. George a fost dezamăgit. Se aştepta să vadă o statuie mare a sângeroasei zeiţe Kali, dar numai un soclu uriaş de piatră se înălţa în faţa sa, lângă peretele de vizavi. Statuia fusese îndepărtată. Dinaintea soclului se găsea însă un bloc din piatră dreptunghiular. Tânărul a înţeles îndată că aceasta era piatra de sacrificiu.

Însoţitorii săi luminau cu toţii pereţii. Nu ieşea nicăieri în evidenţă vreun cadru de uşă, deci trebuia să caute iarăşi urmele pe care le lăsaseră după ei olandezul şi cu Dawari.

În această încăpere, cea mai mare a templului, nu se afla un strat aşa de gros ca în anticameră. Era foarte anevoios să descoperi vreo urmă pe podeaua netedă. Numai când George a lăsat să cadă lumina în jos, ca să cerceteze într-un ungher, a putut să dea la iveală o urmă foarte slabă.

Dâra ducea de-a dreptul spre soclul din piatră, care avea doi metri buni în înălţime. A putut să desluşească limpede o spărtură şi o zgârietură, care demonstrau că drumul căutat ducea prin soclu. George a spus în şoaptă:

— Petre, acum trebuie să ne ridicăm. Bănuiesc că acolo deasupra se află un chepeng, care ne va permite să pătrundem în tainele templului. Bagă de seamă ca tigrul să nu se repeadă pe estradă.

— O să mă urc mai întâi eu şi voi fi gata pregătit, cu pistolul în mână, ca să împiedic vreun atac al indianului,

dacă ne aşteaptă cumva acolo sus.

Petre l-a prins pe George de gleznă şi l-a săltat printr-un avânt uşor, cât a putut mai sus, încât să reuşească să-şi pună genunchii comod pe marginea soclului. George a descoperit imediat conturul unei uşi la mijlocul suprafeţei netede. S-a apropiat precaut de aceasta.

Ceilalţi camarazi îl urmau îndeaproape şi se aflau deja în preajma tânărului. Acesta lăsase de-acum un genunchi în jos şi apăsă cu ţeava pistolului capacul chepengului. Se temea ca oblonul să nu fie zăvorât, dar nu a fost aşa şi a izbutit să-l deschidă.

Imediat şi-au stins cu toţii lămpile. George a dat capacul la o parte şi l-a lovit în faţă o duhoare puternică de felină.

Tânărul a rămas câteva secunde nemişcat. Şovăia să-şi aprindă lanterna. Dacă Dawari şi cu tigrul îl pândeau, indianul ar fi fost acela care trage folosul.

Miasma de felină devenea tot mai pătrunzătoare. Aşadar fiara se apropiase. George era gata să acţioneze rapid ca să nu cadă jertfă unui atac prin surprindere. Sfidând orice risc, el a aprins totuşi lampa de buzunar.

Înaintea lui George a apărut o scară abruptă care cobora în jos într-o încăpere subterană. Pe treptele acesteia stătea ghemuit tigrul gata să sară. Într-o fracţiune de secundă George şi-a ridicat pistolul şi a ţintit ochii felinei. Dar, mai înainte de a apăsa pe trăgaci, tigrul s-a aruncat într-o parte. Împuşcătura armei lui George a nimerit totuşi animalul, însă era îndoielnic că avusese vreun efect hotărâtor.

Căpitanul Farrow s-a grăbit să ajungă la fiul său:

— Care-i situaţia George?

— Tigrul, tată, şedea pe scară.

— L-ai nimerit?

— Cred că foarte uşor, nu mortal.

— Şi nu te-a atacat?

— Nu, a şters-o.

— Asta-i de necrezut. Fiecare tigru rănit sare la om imediat. Dawari trebuie să fie cel mai periculos om dacă e în stare să stăpânească o asemenea fiară. Se impune să fim cu şi mai mare băgare de seamă.

— Mai întâi de toate, să ajungem acolo dedesubt, a intervenit doctorul Bertram. Tigrul nu-i cea mai importantă chestiune.

— Într-adevăr, a fost de acord George, în primul rând trebuie să aflăm dacă olandezul se găseşte pe undeva pe aici.

— Eu pornesc mai departe, a spus Petre nerăbdător, cu aşteptatul nu obţinem nimic şi a încercat să treacă pe lângă

George.

Dar tânărul i-a luat-o înainte şi a dat năvală pe scară, sărind câte două, trei trepte dintr-o dată. Acum putea să vadă întreaga încăpere. Aceasta era la fel de mare ca cea de sus, numai că la mijlocul ei se înălţau câţiva stâlpi de sprijin foarte groşi. Cu siguranţă că Dawari se afla după una din aceste coloane. George s-a pus imediat la adăpost după unul din aceşti stâlpi, s-a lăsat în jos şi şi-a plimbat lumina lanternei în jur.

— Indianul nu se lasă văzut, a strigat tare Petre.

— Şi nu se vede nici urmă de tigru, i-a răspuns George.

El a luminat pardoseala. Acolo, într-un loc, lucea ceva umed. Tânărul şi-a încordat privirea urmărind cu fascicula de lumină dâra de sânge pe care o lăsase tigrul. A auzit deodată un zgomot sus şi a încremenit pe loc, dar a înţeles deîndată că nu era vreun motiv de îngrijorare. De acolo coborau căpitanul Farrow şi cu doctorul Bertram, care luminau puternic cu lanternele în jur. Căpitanul s-a îndreptat spre cel mai apropiat stâlp, în timp ce doctorul se găsea încă în urmă pe scară.

George intenţiona tocmai să-i împărtăşească descoperirea sa, când din dosul unei coloane a văzut apărând o mână care ţinea o ţeavă scurtă. În aceeaşi clipă, el a deschis focul. A răsunat un puternic ţipăt de durere şi într-o fracţiune de secundă a apărut faţa schimonosită de durere şi furie a lui Dawari, după care s-a retras fulgerător.

— Atenţie! a strigat George, Dawari se află după a doua coloană din stânga. Are o ţeavă de suflat săgeţi.

George şi-a părăsit locul său de lângă stâlpul de susţinere. Desigur braţul indianului era rănit şi nu-l mai putea folosi.

Camarazii s-au apropiat mai mult. Şi-au ridicat şi ei lămpile înspre stâlpul unde era Dawari.

— L-ai nimerit? a întrebat căpitanul.

— Drept în mână, a răspuns George.

— Posedă aşadar arma perfidă a tuturor populaţiilor de culoare. Este o ţeavă de suflat săgeţi otrăvite, a susţinut cu tărie doctorul Bertram. Asta ne constrânge să fim de două ori prevăzători. Cum îl vom scoate pe individ de după coloana sa?

Au susţinut cu toţii pe şoptite o scurtă consfătuire, după care s-au stins lămpile şi au sărit dintr-o parte într-o parte. Apoi şi-au îndreptat fasciculele de lumină oblic în dosul stâlpului de susţinere.

George şi cu Petre ţâşniră cu mult mai repede înainte. Necăjit, tânărul a bătut din picior. Dawari dispăruse!

— Fireşte că acest vechi temple are o mulţime de secrete şi-a dat cu părerea George. Dawari le cunoaşte pe toate. Cu siguranţă că-i zadarnic să-i căutăm. În afară de aceasta, mă tem că nu-l vom găsi aici pe olandez. Ne aflăm într-o situaţie neplăcută.

— Şi tigrul continuă să-mi provoace griji, a spus căpitanul. Oare pe unde s-o fi pitulat?

— Nu poate fi găsit, pentru că a dispărut întocmai ca şi indianul.

— Am dat însă, tată, de sângele lăsat de el. Totuşi mai întâi va trebui să-l prindem pe Dawari, care-i cel mai ameninţător.

— Stâlpul este gol pe dinăuntru, a spus Petre, care examina în timpul acesta foarte minuţios coloana. Petre, care examina în timpul acesta foarte minuţios coloana. Iată, aici, poate fi observat conturul unei uşi micuţe.

George şi-a vârât pistolul în toc şi-a scos pumnalul şi a apăsat cu tăişul într-o crăpătură. A dat repede peste un arc ascuns şi uşa s-a crăpat uşor. Prin deschizătura coloanei s-a năpustit asupra lui George, silueta unui om. Spre norocul lui, tânărul nu s-a prăbuşit la pământ şi a apucat să-şi scoată pistolul.

— Stai! a strigat el, nici un pas înainte, altfel trag.

Somaţia lui hotărâtă, pe care din emoţie o rostise în germană, a avut un efect neaşteptat. În plin asalt, omul a rămas pe loc, a clipit uimit din ochi în conul de lumină al lanternei, apoi într-o germană ireproşabilă a exclamat:

— Dumnezeule, dar cine eşti dumneata? Am crezut că Dawari mi-a dat de urmă. Ai venit cumva la chemarea mea telegrafică?

— Emisia aceea radiofonică a provenit de la dumneavoastră? Atunci eşti olandezul pe care-l căutăm. Chemarea dumitale de ajutor a fost stăruitoare.

— Da, am descoperit că Dawari este un tug, care a adus încoace şi pe alţii de-ai lui. Eu mă numesc Jaap van Geldern.

— Cum, Jaap van Geldern, a strigat doctorul Bertram înflăcărat, cunoscutul profesor în domeniul artei antice? Asta-i o plăcere enormă pentru mine, domnule profesor. Numele meu este Bertram.

— Bertram? Doctorul Bertram? Şi din vocea profesorului se revărsa aceeaşi bucurie. Trebuie să spun că eu sunt şi mai fericit, iubite doctore. Sunt recunoscut numai în domeniul meu, pe când dumneata te poţi mândri cu un evantai larg de specialităţi ştiinţifice.

— Scuză-mă iubite profesor, a intervenit căpitanul râzând, eu mă numesc Farrow, aici este fiul meu George, iar dincolo se află credinciosul nostru ajutor de timonier Petre. Totuşi, nu cred că este un moment potrivit ca să ne adresăm laude măgulitoare reciproce. Dawari e încă în libertate. Până nu-l vom găsi ne va pândi primejdia.

— Sunt de acord cu asta. Am şi spus-o că Dawari e un tug şi cred că chiar ocupă un rang superior.

— Şi cum ai dat de acest indian?

— La Calcutta el s-a străduit să-mi povestească despre acest templu. Deasupra soclului trebuie să se fi aflat pe vremuri o statuie a zeiţei Kali, făurită din aur curat. Templul era probabil ascuns în pământ, într-un luminiş de pe această insulă. Fireşte că vestea m-a atras. Am angajat lucrători şi i-am adus aici.

— Şi de unde ştia Dawari de existenţa templului?

— Asta-i o chestiune neclară. N-am fost nici odată în stare să aflu. Doar pe temeiul unor afirmaţii…

Doctorul Bertram l-a întrerupt pe omul de ştiinţă:

— Am înţeles domnule profesor, însă unde-i opera aceea? Asta-i într-adevăr…

Doctorul n-a mai putut să-şi continua fraza. De undeva de sus a izbucnit glasul răsunător al lui Mbenga:

— Masseri, masseri, veniţi aici la mine. Dawari vrea ucide Mbenga.

Vocea lui puternică avea o rezonanţă mai mare ca un semnal de alarmă. Acest strigăt pătrunzător şi disperat a fost urmat de răcnetele mai multor oameni. A izbucnit un ţipăt de moarte şi apoi, după câteva secunde, s-a aşternut liniştea.

George s-a repezit ca din puşcă pe trepte în sus. Se aştepta să-l găsească pe negru fără viaţă, întins pe soclul de piatră, dar când a aprins lanterna şi s-a uitat prin uşiţă l-a văzut pe negru ghemuit chiar lângă el. Mbenga se holba drept înainte şi tremura din tot corpul.

Lancea îi era implântată în pieptul unui indian, care zăcea la pământ în sala din faţa, la câţiva metri de uşă. Tânărul a văzut cu groază că tot mai multe siluete întunecate se îngrămădeau în sala mare a templului.

Erau indieni şi toţi purtau pe frunte linii verticale albe, semne ale zeului Şiva. Pătrunzătorul con de lumină al lanternei îi orbea şi într-o clipă au rămas încremeniţi. Apoi deodată s-a auzit vocea lui Dawari şi oamenii s-au aruncat spre soclul de piatră cu ţipete sălbatice.

George a deschis focul cu pistolul. El l-a doborât pe cel mai turbat din frunte, însă indienii nu s-au arătat

înspăimântaţi şi lăsau impresia că nici nu auzeau împuşcăturile. Tânărul şi-a dat seama că, în ciuda gloanţelor sale, nu va putea opri această avalanşă. El i-a dat lui Mbenga un ghiont zdravăn şi a urlat asurzitor:

— Sari repede jos pe scară, trebuie să blocăm chepengul. Negru şi-a revenit din apatia lui şi s-a strecurat rapid pe trepte. George l-a urmat şi-a tras repede capacul. După cum se aştepta, a găsit dedesubtul chepengului două zăvoare de fier, pe care le-a împins înainte.

Apoi l-a ajuns pe negru şi a fost martor la bucuria lui Mbenga când şi-a reîntâlnit stăpânul. George i-a informat pe toţi despre cele ce se petrecuseră sus.

Olandezul l-a bătut pe umăr pe Mbenga şi a spus:

— Într-adevăr, el nu e un erou, dar când este cazul poate să fie. Şi mai este şi credincios.

— Asta am şi observat deja, a spus căpitanul Farrow. Totuşi acum ne găsim într-o mare încurcătură.

— Nu cred, a vorbit din nou olandezul, că lucrătorii de sus se vor potoli îndată. Deşi i-am tratat întotdeauna bine. Ei au fost covârşiţi într-o clipă de influenţa lui Dawari. Dar când vor vedea că nu obţin nici un avantaj, atunci se vor potoli îndată. George a clătinat din cap:

— Aici vă înşelaţi, indienii şi-au zugrăvit nişte semne ameninţătoare pe frunte. Sunt şi ei tugi, aduşi de Dawari şi îl ascultă orbeşte. Ofensa primită îl va face pe indian de două ori mai răzbunător.

Doctorul Bertram a tras atent cu urechea în sus.

— Ne găsim într-o situaţie îngrijorătoare, dacă nu întreprindem ceva. Nu trebuie să fim prea siguri de viitorul ce ne aşteaptă. Devine cert că nu vom putea ajunge până sus.

— Dar nici tugii aici jos, a tăiat-o George.

Între timp însă, au început să răsune lovituri viguroase în chepeng. Nu putea dura multă vreme până când avea să crape piatra în urma acestor puternice izbituri.

Aventurierii s-au rânduit în picioare pe scară şi-au aprins lămpile de buzunar şi au aşteptat cu pistoalele gata de tragere.

Tensiunea creştea cu fiecare lovitură asupra capacului din piatră. Mai putea trece doar vreo câteva secunde până când hoarda ar fi destupat puţul. Acum chiar dădeau la o parte cu zgomot blocul de piatră ce oprea coborârea pe scară şi după o bufnitură zguduitoare, s-a prăbuşit în jos o bucată mare de lespede.

Camarazii au fost nevoiţi să sară repede într-o parte, ca să nu fie loviţi de sfărâmături. Apoi şi-au reaprins lanternele şi

şi-au ridicat din nou pistoalele. În raza luminilor au apărut nişte chipuri negricioase şi sălbatice, pe care le-au făcut să dispară.

Petre a tras cel dintâi. Uriaşul şi-a dat seama pe de-a întregul de pericol. Aici era vorba pur şi simplu de viaţă şi orişice cruţare a agresorilor ar fi fost fără rost. Şi ceilalţi au deschis focul. Nu aveau deloc intenţia să se lase jertfiţi în cinstea zeiţei cu multe braţe. Imediat tugii s-au retras la adăpost. Prin deschizătură se putea observa că cei mai mulţi dintre indieni părăsiseră soclul de piatră. Alţii, mai fanatici însă, au rămas.

— Ne aflăm exact ca într-o cursă de şoareci, a murmurat căpitanul Farrow. Indienii nu ne vor lăsa să ieşim, astfel că azi nu-şi vor putea permite un sacrificiu.

— Bine ar fi să găsim vreo ieşire secretă, a chibzuit George. Templul ascunde precis încă multe taine în structura lui.

— Din păcate eu nu cunosc nici una, a spus profesorul. Îmi pare rău, domnii mei, că aţi intrat în această treabă neplăcută. Ne aflăm într-o situaţie cu totul neobişnuită. Vom găsi o cale de scăpare.

— Tugii au aprins un foc în templu, a strigat Petre.

— Acum este desigur târziu ca să încercăm să găsim o retragere printr-o a doua ieşire, a fost de părere George dezamăgit.

Căpitanul Farrow l-a privit pe fiul său:

— Cu toate acestea, va trebui să mai încercăm odată George. Poate reuşim să-i păcălim pe indieni.

George s-a îndreptat repede înspre coloana prin care se putea ajunge sus. Tânărul s-a urcat împreună cu tatăl său. Cu pistolul gata de tragere în mâna dreaptă, el a crăpat cu cea mai mare precauţie uşa şi s-a pitulat jos. Prin deschizătura îngustă a putut observa neliniştit vâlvătăile luminoase ale unui foc. Tugii îl aţâţaseră chiar lângă ieşirea tăinuită.

George a împins încet înainte uşa de piatră. Se pregătea într-adevăr un atac prin surprindere şi au tresărit amândoi când deodată în faţa deschizăturii a apărut un indian cu un cuţit în mână, pregătit să dea buzna înăuntru.

George a tras fără şovăire. Indianul s-a lăsat grămadă, în tăcere. Cu ţipete stridente, de uşă s-au apropiat şi alţi tugi. George a slobozit încă două focuri asupra asaltatorilor, apoi a tras repede uşa spre el. După ce arcul ascuns s-a destins, cu un clinchet metalic, a respirat uşurat.

— Aşadar, nimic. Va trebui să mai rămânem aici dedesubt, a spus căpitanul cu calm. Ultime noastră nădejde stă acum în

ajutorul camarazilor de pe submarin.

Când tatăl şi cu fiul lui s-au înapoiat în subsol, le-a împărtăşit celorlalţi că scăparea prin sala mare a templului era cu neputinţă. Căpitanul a cerut să fie cercetate încă o dată şi cu mare migală coloanele. Petre trebuia, până una, alta, să stea în picioare sus pe scară, ca să împiedice vreun atac neaşteptat.

— Se impune să ne încordăm toată atenţia şi-a dat George cu părerea. Dawari cunoaşte secretele acestui templu. Este cu putinţă să-şi conducă oamenii prin vreun spaţiu subteran. Aşadar, trebuie să fim cu cea mai mare băgare de seamă.

De-abia a rostit aceste cuvinte că Petre a strigat:

— Atenţie se pare că reîncep!

— S-au repezit cu toţii pe trepte în sus. Dinspre soclu se auzea lămurit o râcâială uşoară. Sus se pregătea un nou atac.

În aceeaşi clipă a zburat în jos o sferă aprinsă. Era un fel de ghiulea îmbibată cu o răşină, care ardea strălucitor. În acelaşi timp, răspândea o miasmă dezgustătoare şi ameţitoare.

— Mişeii! Vor să ne afume, a strigat căpitanul. Va trebui să stingem acest boţ de foc. Să ne scoatem hainele, grăbiţi-vă!

Petre se şi apucase energic de treabă. Uriaşul îşi dădea totuşi seama că nu vor putea fi înăbuşite cu îmbrăcămintea acele vâlvătăi rău mirositoare.

— Fiţi prevăzători, i-a prevenit căpitanul, ştim cu toţi cât de viclean este Dawari!

Apoi el s-a repezit spre una din curioasele şi grelele mingi de foc care căzuseră de sus prin chepeng şi s-a aruncat peste ea.

Bulgărele moale s-a turtit imediat, iar flacăra s-a stins, fără să mai scoată fum după aceea.

Sus a izbucnit un răcnet de furie, când tugii au observat că încercarea lor n-a izbutit. În mânia lor, au cutezat să înainteze mai departe şi s-au oprit la deschizătura chepengului. Cei de jos şi-au înălţat imediat pistoalele. Totuşi indienii erau preveniţi că puteau fi împuşcaţi şi capetele au dispărut ca prin farmec.

— Să ne ferim şi altfel de foc, i-a îndemnat căpitanul Farrow pe tovarăşii săi, Să ne lipim cu toţii cât mai strâns de pereţi!

VI
SALVATORII

— S-AU DESPĂRŢIT şi fiecare şi-a căutat un adăpost cât mai sigur.

Toate gândurile lui George se îndreptau înspre urmele de sânge lăsate de tigru. El a ajuns până la locul unde, dintr-odată acestea nu s-au mai văzut.

Pământul din încăperea subterană era acoperit cu plăci mari şi pătrate din piatră. El s-a oprit doar la o posibilitate care explica dispariţia fiarei. Pe sus nu putea scăpa şi nici să meargă mai departe, altfel n-ar fi dispărut brusc dârele de sânge, aşadar trebuia să fi ieşit pe sub încăperea de la subsol. Asta înseamnă că placa pătrată era mobilă.

Ceilalţi camarazi cercetaseră şi ei dala, însă n-au izbutit să descopere vreun mecanism, care s-o facă să se mişte. Ceva totuşi nu era în regulă. Urmele de sânge se terminau dintr-o dată aici, prin urmare, tigrul nu putea să iasă decât prin acest loc, asta era absolute sigur, după cum tot atât de sigur era că exista posibilitatea ca lespedea să fie mişcată în vreun fel de la locul ei.

George s-a aplecat jos şi a examinat pardoseala cu atenţie. Şi-a dat seama îndată că bănuiala lui era întemeiată. O descoperire ciudată îi întărea în întregime presupunerea. Tigrul trebuia să fi stat ceva mai mult într-un loc de pe dală, deoarece acolo se scursese o cantitate mai mare de sânge. Pata roşiatică era un pic cam ştearsă, ceea ce însemna că animalul o fi alunecat peste dâră.

Deci concluzia rezulta de la sine. Lespedea putea, dacă avea fixat un mecanism, să fie dată la o parte!

A făcut un pas înainte şi s-a oprit pe dala de piatră. Şi atunci deodată aceasta s-a dat la o parte.

George a mai apucat să scoată un strigăt, ca să-i facă atenţi pe camarazii săi. A văzut cum îl privea Petre, apoi s-a prăbuşit în golul de dedesubt. I-au trebuit trei metri ca să ajungă la fund. George s căzut pe un pământ argilos, foarte bătătorit. A început să bâjbâie prin întuneric cu mâinile în faţă. Mai înainte de a întreprinde ceva, placa de piatră de deasupra s-a închis din nou.

Tânărul s-a uitat năucit în sus. La lumina lămpii de buzunar a observat mecanismul care pusese în mişcare capacul. Lespedea era apăsată în sus de un arc puternic, în timp ce îl blocau două zăvoare laterale. De jos, unde se găsea, nu putea în nici un chip să ajungă până acolo.

Apoi tânărul a examinat cu de-amănuntul spaţiul în care se afla. Era un puţ strâmt şi rezistent, având acel chepeng deasupra. Din el pornea un gang îngust şi scund. Nu-i rămânea decât să se aplece şi să se pună în mişcare.

Ceea ce i-a bătut îndeosebi la ochi a fost un slab miros de felină. Aşadar, tigrul trebuia să se afle prin apropiere. Desigur, George nu greşea, acesta era drumul pe care îl folosise tigrul.

Tânărul a chibzuit o clipă. Trebuia să aştepte până când tovarăşii săi aveau să descopere şi ei mecanismul, ori să-şi înceapă cercetările? Cu siguranţă că coridorul ajungea undeva la un loc deschis şi chiar dacă nu exista această posibilitate, el l-ar fi condus oricum la beciul subteran unde probabil că preoţii templului îşi închideau cândva prizonierii.

Dacă această cale nu-i aducea vreo speranţă de libertate, situaţia lui devenea şi mai primejdioasă prin prezenţa, într-un spaţiu subteran necunoscut a tigrului lui Dawari.

George n-a întârziat să ia o hotărâre şi îndoindu-şi spinarea a pornit prin interiorul tunelului. Lumina lanternei sale electrice ajungea departe. Tânărul a simţit că gangul se îngustează, ceea ce-i dădea de înţeles că se apropia de încăperea secretă de detenţie a templului. Cu toate acestea, George şi-a continuat hotărât drumul şi cu fiecare pas duhoarea de felină devenea tot mai de nesuportat.

Cu pistolul în mână gata de tragere, tânărul a pândit după un colţ. La o oarecare distanţă a putut observa o licărire slabă de lumină, să existe acolo vreo ieşire? George a pornit mai departe. Lumina devenea tot mai puternică, însă nu era vorba de lumina zilei, precum crezuse mai devreme, ci una tulbure şi pâlpâitoare.

Curând George a găsit dezlegarea ciudăţeniei. Coridorul dădea într-o încăpere circulară, cu un diametru de douăzeci de metri, din care jumătate era despărţită de un grilaj. Pe pereţi ardeau câteva făclii, care răspândeau acea licărire luminoasă.

De după gratii a izbucnit un pufăit. Când George şi-a îndreptat lumina asupra locului cu pricina l-a străbătut un fior. În spatele îngrădirii despărţitoare se găsea tigrul rănit. Acesta s-a repezit asupra masivului grilaj, dar nu putea ajunge până la George, deoarece cuşca nu era deschisă.

Fiecare simţ al tânărului era peste măsură de încordat. Dacă tigrul nu putea să iasă afară, asta însemna că cineva îl închisese acolo. Exista deci o cale de acces în această încăpere, pe care Dawari o cunoştea.

George şi-a îndreptat lumina în sus. La o înălţime de vreo zece metri se afla tavanul, dar nu se observa nici o deschizătură.

Fără a şovăi, tânărul s-a mai apropiat. Tigrul era ghemuit după gratii şi pândea fiecare mişcare a lui George cu priviri lacome de pradă. Ochii îi sclipeau ca ai unui strigoi la lumina tremurătoare a torţelor, care răspândeau în încăpere ceva ca o ameninţare foarte apropiată.

George s-a aplecat uşor înainte şi a ascultat atent în liniştea ce domnea înăuntru. Deodată îndărătul său a auzit un zgomot. A vrut să se întoarcă, dar de-acum era prea târziu.

Pieptul i-a fost prins de un laţ, care i-a strâns braţele şi a fost răsturnat la pământ printr-o smucitură foarte puternică.

A auzit nişte paşi apropiindu-se, apoi în faţa lui a apărut Dawari. Indianul a examinat triumfător victima sa fără apărare. N-a rostit nici un cuvânt, deşi privirea lui plină de ură spunea destul.

Dawari l-a fixat minute întregi pe George cu ochi dogorâtori. Acesta zăcea nemişcat la pământ şi nu-şi consuma energia pentru că nu voia ca indianul să-l lovească. În sfârşit, Dawari s-a aplecat şi i-a luat lui George arma. L-a sfredelit încă o dată pe tânăr cu privirea, după care a slobozit un strigăt şi s-a îndepărtat de acesta.

Printr-o smucitură bruscă George s-a eliberat de frânghie şi s-a ridicat. Apoi s-a întors rapid şi a mai văzut cum Dawari s-a îndepărtat. În urma lui s-a lăsat zdrăngănind un grilaj în dreptul unei deschizături.

Indianul s-a oprit în spatele gratiilor şi s-a uitat vreme îndelungată la tânărul din faţa sa. Apoi Dawari a vorbit.

— Tu va trebui să mori.

A pronunţat doar această mică frază, totuşi în cuvintele lui se afla o fermitate care nu lăsa nici o îndoială că George era pierdut.

Din nou indianul a strigat. Tigrul a reînceput imediat să sară agitate la culme, de colo, colo, pe după gratii, izbindu-se de grilaj. Animalul era iritat din cale afară. George a văzut cu spaimă cum deodată se întindea o frânghie, pe care nu o descoperise mai înainte. Grilajul se ridica tot mai sus, lăsând liberă o deschizătură îngustă.

Tânărul a intenţionat să sară într-acolo, dar acum era prea târziu. Felina se târa mlădioasă, lipită de pământ, înspre deschizătura ce se lărgea mereu.

Cu degetele încleştate de o vergea a chepengului, Dawari a slobozit un şuierat nearticulat şi sonor adresat animalului său, fără a-l învrednici pe George cu privirea.

Acesta s-a retras înapoi până la perete. Era foarte liniştit şi îşi calcula şansa cu fiori reci. Prin deschizătura devenită şi mai mare, tigrul a ieşit tiptil, ghemuindu-se jos la pământ, la o depărtare de vreo patru metri de fiul căpitanului.

George ştia că acum nu putea să-l ajute deloc privirea sa.

Fiara era foarte înfuriată pentru că el o rănise şi devenea tot mai întărâtată de îndemnurile indianului.

Cu o hotărâre rapidă, George a smuls o făclie de mâner şi i-a aruncat-o în cap. Animalul s-a dat încet la o parte, îndepărtându-se de torţă. Deocamdată George scăpase, dar trebuia să încerce s-o facă pe fiară să ajungă în cuşcă şi să închidă uşa după ea.

Stânjenit cu totul de lumina focului, tigrul privea într-o parte. Ca toate animalele sălbatice el se temea de foc. Totuşi, situaţia lui George nu se îmbunătăţise în nici un caz. Dacă reuşise deocamdată să oprească felina exista pe de altă parte aici indianul, iar acesta avea să acţioneze cu hotărâre. În această încăpere nu era nici un adăpost împotriva săgeţilor otrăvite pe care le-ar fi putut slobozi Dawari prin ţeava de suflat.

O chemare a stăpânului său l-a scos din încurcătură pe tigru. Acesta a-nceput iarăşi să se apropie de George pândind acum de la numai trei metri mişcările tânărului. George stătea nemişcat, ţinând sus în mâini alte două făclii. Privirea îi era îndreptată asupra tigrului, în vreme ce indianul îl urmărea de afară cu coada ochiului.

Bestia s-a ghemuit, mârâind uşor din gâtlej. George ştia că putea să sară în fiece secundă şi era gata pregătit pentru asta. Agitând furios făcliile tânărul a păşit încet spre fiară. A socotit că astfel o va face să se retragă înfricoşată în cuşcă.

Totuşi alta i-a fost reacţia. Tigrul fiind obişnuit cu oamenii, s-a mărginit doar să se ridice şi să scoată un mârâit mânios. Atunci i-a aruncat o făclie exact între ochi.

Lovit, puternicul animal a bătut în retragere cu un pas. Cu toate acestea el n-a fugit, dar nici n-a îndrăznit să atace. George s-a întors timp de câteva secunde spre Dawari şi a aruncat o privire indianului de dincolo de grilaj. Asta a fost salvarea sa. Tânărul l-a văzut îndreptându-şi ţeava de suflat şi a putut în ultima clipă să se arunce jos, într-o parte. Săgeata otrăvită a zburat pe lângă capul său cu un vâjâit slab.

Văzându-l acum pe adversarul său întins la pământ tigrul a făcut un salt îndrăzneţ înainte. George a izbutit totuşi să-şi întindă braţul şi să apuce făclia pe care a agitat-o iarăşi în aer.

Ochii tânărului căutau cu disperare în jur; dacă nu primea imediat un ajutor era pierdut. Scrâşnind din dinţi a văzut cum Dawari ridică din nou tubul de suflat printre zăbrele.

George a sărit în sus cu îndrăzneala disperării şi a azvârlit torţa aprinsă asupra lui Dawari. Această s-a izbit de zăbrelele de fier, împroşcându-l cu scântei pe indian, care a scos un ţipăt de durere.

Totuşi George n-a mai avut vreme să observe efectul acţiunii sale. Dintr-un salt impresionant a ajuns la făclia cea mai apropiată, a tras-o în jos şi s-a rostogolit într-o parte.

Nu era nici o secundă de pierdut, căci tigrul, ca slobozit dintr-un arc a ajuns aproape de tânăr. Cu un ultim salt a aterizat spre locul unde se afla încă George întins. Acesta s-a ridicat într-un genunchi şi s-a pregătit să-l înfrunte.

Trei metri mai separau felina de George. Tânărul simţea răsuflarea fierbinte a fiarei şi a întins torţa pâlpâitoare spre acesta. Totuşi tigrul stătea nemişcat, doar vârful cozii i se clătina încolo şi încoace.

George nu risca să se uite spre Dawari, pentru că nu putea să-l scape din ochi pe tigru. Aproape că simţea fizic cum indianul îşi introducea iarăşi printre gratiile chepengului ţeava lui de suflat. Aştepta în fiecare secundă săgeata aducătoare de moarte.

Atunci au izbucnit pe neaşteptate două împuşcături şi în încăpere a pătruns un ţipăt prelung. Era răcnetul de moarte al unui om.

George şi-a dat seama în aceeaşi clipă despre ce era vorba. El a recunoscut trosnetul împuşcăturii. Neaşteptatul ajutor i-a dat un nou curaj.

Cu un strigăt răsunător el a sărit asupra tigrului şi l-a izbit în cap din toate puterile cu făclia.

Animalul deja cu totul speriat de împuşcătură se dădea repede şi supus înapoi. Coastele îi tremurau, iar cu coada biciuia agitat pământul. Şi-a întors încetişor marele său cap spre George, spre uşă şi apoi spre George.

— Stai aşa, domnule George, a izbucnit vocea lui Petre, sosesc acum…

George, sprijinindu-se ameţit de peretele din spatele său, a văzut cum tigrul a sărit din nou în mijlocul încăperii. A surprins şi chipul lui Petre apărând după grilaj, dar cu toate acestea, aici înăuntru, nu vedea nici o salvare. Cele întâmplate se desfăşuraseră ca un film şi parcă acum, dintr-o dată, nu-l mai interesa nimic.

Ţeava pistolului lui Petre a apărut printre gratiile grilajului. Tigrul mai era încă pe locul său. Cu siguranţă că

aştepta o poruncă de la stăpânul său. Dar acesta nu mai putea să vorbească. Dawari era mort.

Apoi Petre a tras de două ori.

Tigrul s-a aruncat în sus ca izbit de un pumn uriaş, a stat câteva secunde ca încremenit şi s-a prăbuşit pe loc grămadă. Prin uriaşul său corp a trecut un tremur uşor, labele i s-au mişcat convulsiv prin aer, apoi şi-a întins relaxat mădularele. Fiara pierise.

***

Treptat gândirea lui George devenea tot mai limpede. A păşit nesigur spre tigrul ucis din afara coridorului. Petre deschisese deja grilajul şi dădea buzna înăuntru. În marea lui bucurie l-a îmbrăţişat pe George cu uriaşa sa forţă.

— Să-i mulţumim lui Dumnezeu că n-aţi păţit nimic, a strigat el şi i-a dat drumul tânărului.

Acesta i-a strâns mâna cu putere:

— Îţi mulţumesc Petre, totul s-a întâmplat în ultima clipă. Nu mai aveam de-acum nici o speranţă de salvare.

— Noi n-am descoperit prea repede mecanismul, altfel aş fi ajuns aici mai devreme. De ce totuşi nu ne-aţi aşteptat?

— N-am putut să ştiu că se va întâmpla aşa.

— Trebuie să fiţi mai prevăzător, domnule George, de vreme ce de fiecare dată ajutorul vine mai târziu. Din cuvintele uriaşului se degaja marea lui îngrijorare.

George s-a văzut nevoit să-i dea dreptate.

— Cum s-au desfăşurat lucrurile acolo sus, ce fac ceilalţi? a întrebat el.

— Totul a rămas neschimbat. Nu putem să ieşim afară. Tatăl dumneavoastră se bizuie că ne vor elibera curând camarazii de pe submarin.

— Prin asta el a vrut doar să vă insufle curaj. Eu nu cred în aşa ceva. În orice caz, înainte de a se însera tugii nu vor întreprinde nimic, iar în timpul nopţii nu vor da de urmele noastre.

— Trebuie să existe totuşi încă un coridor care dă în această încăpere, a chibzuit Petre. Dawari se afla afară şi apoi deodată a ajuns aici jos. Oare pe unde a venit?

— El m-a surprins din afara gangului. Sunt de părere că undeva în tunel se află o intrare secretă. Va trebui să examinăm cu de-amănuntul pe întregul drum de întoarcere.

George s-a apropiat de cadavrul lui Dawari şi şi-a luat din nou pistolul şi lanterna. Apoi cei doi prieteni au cercetat mai întâi încăperea cea rotundă, dar n-au putut să descopere nimic. Nu s-au lăsat însă descurajaţi, ci dimpotrivă, au continuat cu verificarea gangului. Au luminat cu băgare de

seamă pereţii şi duşumeaua. Dar în zadar. N-au găsit locul prin care Dawari să fi putut ajunge în coridor.

În cele din urmă s-au oprit iarăşi sub deschizătura chepengului.

— Se poate totuşi ca indianul să nu venit prin pereţi, a fost de părere Petre necăjit. Voi cerceta încă o dată.

George l-a chemat însă înapoi printr-un semn cu mâna.

— Noi am verificat de-acum foarte bine, Petre. Cu siguranţă că nu mai are nici un rost. Va trebui mai curând să ne imaginăm vreun plan care să-i poată potoli pe tugi. După moartea şefului lor, vor renunţa cu siguranţă îndată la agitaţia care i-a cuprins.

Petre a slobozit un strigăt. La deschizătura de sus apăruse faţa căpitanului. Farrow a lăsat repede de sus o frânghie, ca să se caţere pe ea cei doi prieteni.

Căpitanul şi-a îmbrăţişat fiul. Când apoi a aflat câte a pătimit George în timpul acesta şi că Petre a putut interveni în ultima clipă, i-a strâns călduros mâna uriaşului. N-a rostit nici un cuvânt, totuşi Petre îşi imagina sentimentele adânci ce-l încercau pe căpitan.

Şi ceilalţi se bucurau că George se află iarăşi în mijlocul lor, imediat apoi s-au gândit ce să întreprindă în continuare.

— Voi merge sus şi mă voi înfăţişa în faţa oamenilor, a spus Jaap van Geldern.

Însă căpitanul a obiectat printr-un gest:

— Ce rost mai are asta?

— Au vrut tot timpul să mă alunge. Acum însă am posibilitatea să le dau de ştire tugilor că Dawari a murit. Poate chiar prin asta voi izbuti să-i fac să-şi recapete raţiunea.

— Vă rog să renunţaţi de la bun început la acest plan. Mai degrabă cred că va avea rezultatul de a-i aduce într-o stare de nebunie.

— Indienii se vor consola cu greu, chiar şi cu o ofrandă, a intervenit doctorul. În primul rând, religia le cere ca fiecare dintre ei să prindă un om pentru sacrificare şi în al doilea rând, pentru propria lor siguranţă nu ne vor lăsa să scăpăm. Dacă englezii ar afla şi ar interveni în ajutorul nostru, ei ar fi pierduţi.

— Atunci cunosc eu o cale mai bună, a sărit George. Vom asalta cu toţii dintr-o dată în sus şi vom isprăvi cu căpetenia lor de-acum. De fapt, ei au rămas fără conducere, voinţa diabolică a lui Dawari nu se mai află în spatele lor şi vom putea astfel să ne bizuim pe succesul acestui asalt.

Căpitanul Farrow a dat din cap cu îndoială.

— Planul are un neajuns George. Este de admis că dacă unul dintre ei va încerca să scape cu fuga îl vor urma şi ceilalţi. Dar dacă n-au s-o şteargă şi vor opune rezistenţă?

— În acest caz ne vom retrage liniştiţi înapoi. Indienii nu au arme primejdioase şi în această privinţă noi le suntem superiori.

George a pornit pe scară şi a ascultat atent în sus.

— Va trebui totuşi să încercăm, a şoptit el.

Petre a confirmat din cap, avea şi el părerea că era mai bine să se întreprindă ceva, decât să se aştepte atât de mult.

Însă înainte ca planul lui George să poată fi pus în aplicare sus au început să trosnească pe neaşteptate împuşcături. Apoi s-a auzit o comandă hotărâtă.

Camarazii s-au privit uimiţi. Ce însemna asta? Ordinul fusese rostit în engleză.

George s-a grăbit pe trepte în sus. Interiorul templului era luminat puternic. Un detaşament de soldaţi englezi de marină puseseră stăpânire pe sala mare. Erau orânduiţi în semicerc în faţa indienilor şi îşi ţineau lămpile de buzunar îndreptate spre ei.

Tugii stăteau încremeniţi şi surprinşi pe de-a întregul. Erau îngrămădiţi în mijlocul încăperii cu mâinile ridicate în sus. Nu mai rămăsese nimic din ura lor sălbatecă. N-au încercat nici o împotrivire atunci când au fost încătuşaţi unul câte unul.

Camarazii au coborât bucuroşi de pe soclu. În întâmpinarea lor a păşit un ofiţer zvelt.

— Căpitanul Morris, s-a prezentat el. După cum văd, noi am putut să jucăm un oarecare rol.

Căpitanul Farrow i-a scuturat mâna.

— Sunt de acord cu asta, căpitane. De unde aţi venit aşa deodată?

— Am recepţionat ieri o cerere de ajutor transmisă de pe această insulă şi am înaintat cu toată viteza spre ţărmul estic. Sunt bucuros că am putut să vă ajut.

Căpitanul, ca şi însoţitorii săi, au ţinut să-şi exprime încă o dată recunoştinţa faţă de englezi. Apoi van Geldern şi-a povestit păţaniile prin care trecuse.

— Vă vom ajuta să găsiţi statuia, a spus Morris. Este şi în interesul nostru. Acest templu ascuns mai adăposteşte încă mereu cruzimi sângeroase. Vom putea stăvili cultul diabolic dacă vom defrişa desişul.

Olandezul i-a călăuzit pe ofiţer şi pe aventurieri din nou la subsol. În peretele dinspre vest era dăltuit profilul unei statui. Se spunea că opera de acolo a fost îngropată de mult într-un

loc prin împrejurimi şi acum gigantica statuie a zeiţei Kali zăcea pe undeva, sub copacii viguroşi, îmbătrâniţi de vreme. Jaap a explicat:

— Locul acela trebuie să se întindă înspre vest şi de aceea i s-a cizelat aici imaginea. Aşa că eu am pus să se sape pe direcţia aceea în toate luminişurile. Dar n-am obţinut nici un rezultat. Doar un singur luminiş n-a fost încă scotocit. Acum presupun că statuia se află acolo.

— Din această pricină a vrut Dawari să vă înlăture tot timpul? a întrebat doctorul.

— Da, aceasta a fost cauza. El s-a întors înspre ofiţer: cu ajutorul soldaţilor dumitale, căpitane, am putea ca în câteva ore să aflăm care-i realitatea.

George a izbucnit în râs:

— Mi-ar plăcea să pariez cu dumneavoastră că nici în acel luminiş nu veţi găsi chipul zeităţii.

Profesorul l-a privit mirat:

— Îmi spuneţi cu multă convingere că este îndoielnic să reuşesc. Dar atunci aţi putea eventual să-mi indicaţi unde trebuie s-o caut.

George a făcut cu braţul o mişcare vagă:

— Uitaţi-vă totuşi mai minuţios încoace, coloanele din această încăpere au aproape aceeaşi înfăţişare ca şi trunchiul unui copac. Aşadar zeiţa trebuie să fie ascunsă pe aici. El şi-a îndreptat lumina lanternei în jos. De ce să nu ne imaginăm că nu-i tăinuită pe undeva în acest loc?

Doctorul Bertram a scos un fluierat:

— Într-adevăr, de ce lespezile de piatră pe care stăm sunt mult mai mari decât dalele cu care este pavat pământul de dinafară?

— Fiindcă aici a fost îngropată statuia, a strigat Jaap van Geldern, care a înţeles imediat. La naiba, domnule Farrow, asta este într-adevăr o sugestie extraordinară!

Căpitanul Morris a oprit câţiva soldaţi, care au pus mâna pe uneltele indianului şi s-au apucat imediat de treabă. Au izbutit ca într-un timp foarte scurt să îndepărteze dalele de piatră şi să dezgroape într-adevăr statuia din aur a zeiţei Kali. Fireşte că nu era masivă, ci goală prin interior. Cu toate acestea, cântărea peste un chintal şi a cerut multă osteneală pentru a fi scoasă afară din templu pe poarta principală.

George a arătat cu capul spre profesor:

— Am presimţit mai demult că statuia este goală pe dinăuntru. Preoţii o urcau prin puţ şi îi duceau oleacă de nas pe credincioşi.

Au fost puse de asemeni în siguranţă şi micile statuiete din antreu. Jaap van Geldern intenţiona să le adauge la colecţia sa.

Apoi englezii au aruncat în aer templul. Bătrâna clădire s-a prăbuşit grămadă cu o explozie zguduitoare.

Olandezul s-a despărţit cordial de camarazi. El a plecat cu distrugătorul englez spre Calcutta, unde se afla chiar locuinţa sa.

Camarazii s-au reîntors pe submarin, după care şi-au continuat călătoria întreruptă.

Sfârşitul volumului: **JAAP DIN ANDAMANE.**

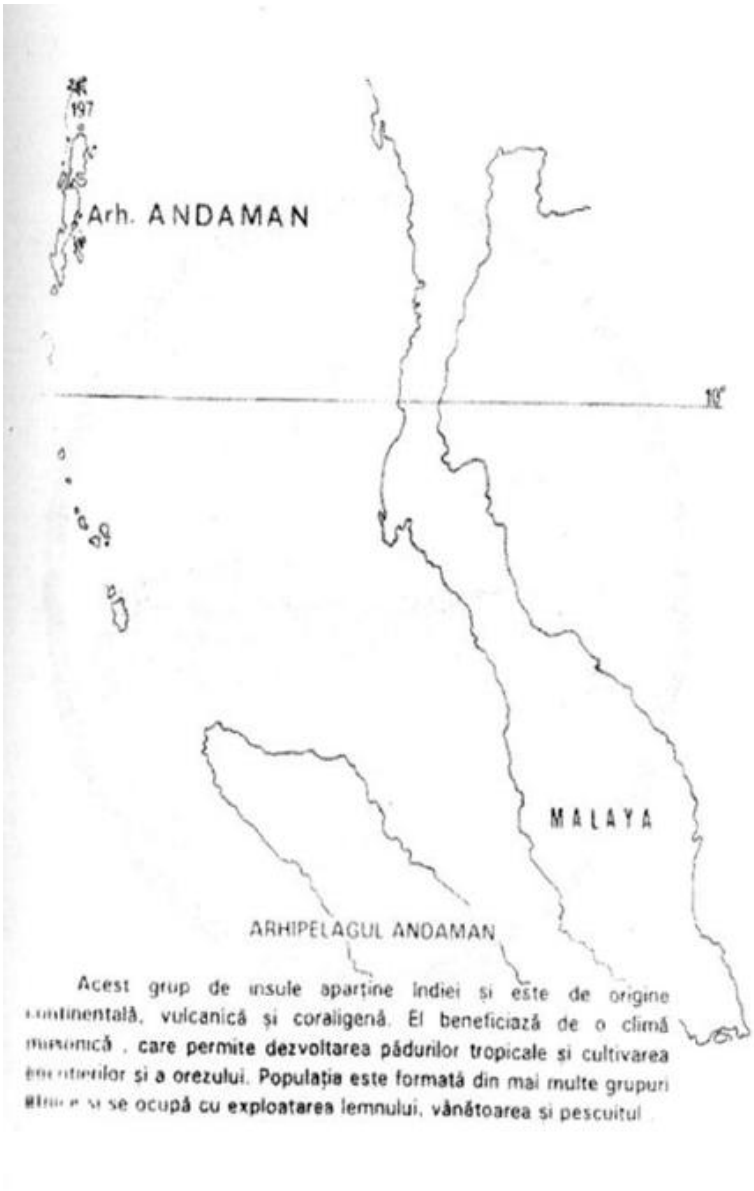

Acest grup de insule aparține Indiei și este de origine continentală, vulcanică și coraligenă. El beneficiază de o climă musonică , care permite dezvoltarea pădurilor tropicale și cultivarea [illegible] orezului. Populația este formată din mai multe grupuri [illegible] se ocupă cu exploatarea lemnului, vânătoarea și pescuitul.

În numărul următor:

O VINĂ VECHE.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro